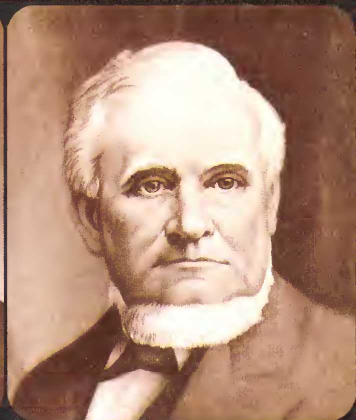
117. ÅRGANG
NR. 2 – FEBRUAR 1968

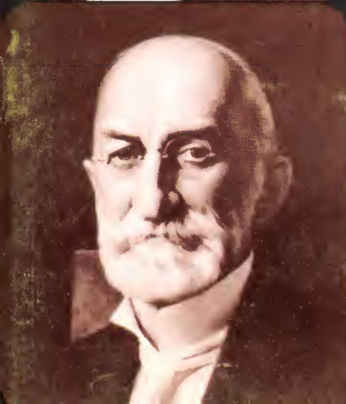
D 20686 E

DEN *danske* STJERNE

Det inspirerende budskab

AF JOSEPH FIELDING SMITH

af det første præsidentskab

Vi nærmer os afslutningen! Det er nu høstens tid. Det er den tid, der er talt om som "verdens ende," og jeg er glad for det! Jeg ønsker at se verden nå afslutningen! Bliv nu ikke forskrækket, når jeg siger dette. Jeg beder om det hver dag. De fleste mennesker har en forkert idé om, hvad der menes med verdens ende. De tænker på noget helt andet. De tænker på jordens ende. Jeg ved ikke, hvorfor vi også skulle være bekymret over det.

Nu standsede jeg op, da jeg sagde dette, thi hvis jeg er ond, vil jeg ikke være glad, men hvis jeg holder Herrens befalinger, vil jeg være glad, selv når jordens ende kommer, fordi vi vil få en ny og bedre jord. Og det er ikke meget langt borte. Herren vil give os en ny himmel og en ny jord, en renset jord, en genoprettet jord-den vi synger om og prædiker om, som anført i den tiende Trosartikel: ". . . jorden vil blive fornyet og få sin paradisiske herlighed," renset for ondskab. I tusind år vil vi have denne slags jord, og der vil ikke være nogen krig, ingen uro, misundelse eller løgn. Der vil ikke være nogen ondskab. Menneskene vil til den tid lære at elske Herren og holde Hans befalinger, og hvis de ikke gør det, vil de ikke være her. Det er verdens ende.

INDHOLD

Angående vort forsidebillede:

Hvilke emner har Profeterne i denne forvaltning lagt mest vægt på i deres taler til Kirkens medlemmer?

For at finde svaret på dette spørgsmål har Neil J. Flinders omhyggeligt læst alle de taler, som vore ni præsidenter, der er afbildet på forsiden, har holdt ved generalkonferencer. Ud fra det han derved fandt, skrev han artiklen "Råd fra Kirkens præsidenter." Vi mener den vil have stor betydning for enhver sidste dages hellig.

Portrætterne på forsiden er reproduktioner efter malerier, som hænger i Los Angeles Templet. Kunstnerne er: Edward T. Grigware (Joseph Smith og Brigham Young); Harris Weberg (John Taylor, Wilford Woodruff og Lorenzo Snow); Alvin Gittins (Joseph F. Smith, Heber J. Grant, George Albert Smith og David O. McKay).

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 2 · Februar 1968 · 117 Årg.

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen, missionspræsident, ansvarshavende redaktør

Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Simonsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.- pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København K, eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout og illustrationer:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

Til jer, som er kaldet til at arbejde i Kirken

AF PRÆSIDENT DAVID O. McKAY

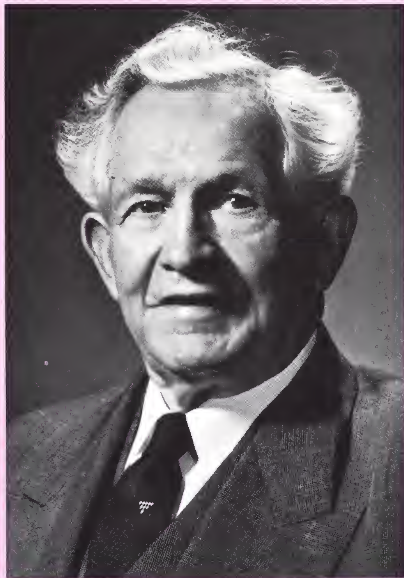
I kan måske arbejde uge efter uge, og måned efter måned, og synes at resultaterne af jeres anstrengelser virkelig er meget magert, men hvert ord, hver handling, som er et godt eksempel og gør et mærkbart indtryk på de unge, vil leve gennem evigheden. I arbejder ikke forgæves. I er optaget af det ædleste arbejde, som menneskene kan interessere sig for eller være optaget af.

Jeg siger med taknemmelighed, at villigheden til at arbejde er tydelig over hele Kirken, ikke alene blandt dem, som har stillinger, men også blandt nogle af de mænd og kvinder, som vi sommetider mener er ligegyldige, men som, hvis vi blot giver dem en mulighed for at gøre noget arbejde, beredvilligt vil svare, som Samuel gjorde det: "Tal, Herre . . . din tjener hører." (1. Sam. 3:9, 10.)

Gud velsigne jer alle, mine kære medarbejdere. Må jeres indflydelse strække sig ud til vore drenge og piger, som synes at være ligegyldige. Giv dem noget at gøre, så vil de slutte sig til jer. Må resultaterne af jeres anstrengelse blive som ekkoet, der ruller fra sjæl til sjæl og bestandig går fremad.

Den, som føler ansvaret ved at repræsentere Guddommen, er i sandhed velsignet. Han burde føle det så meget, at han vil være sig sine handlinger og ord bevidst under alle forhold. Ingen mand, som holder Præstedømmet, kan være uærbødig i sit hjem og dog være sand mod den tillid der er vist ham. Ingen mand, som holder Præstedømmet, bør behandle sin hustru respektløst. Ingen mand, som holder Præstedømmet, bør ustraffet kunne undlade at velsigne maden og knæle sammen med sine børn for at bede om Guds vejledning. Et hjem bliver forandret, når en mand har Præstedømmet og holder det i ære.

At holde Guds Præstedømme gennem guddommelig myndighed er en af de største gaver, som en mand kan få, og værdighed er det allervigtigste. Hold Præstedømmet i ære ved et rent legeme, et rent sind og villighed til at tjene jeres medmennesker. Lev et ærligt, oprigtigt liv. Vær ærlig over for jer selv, ærlig

over for jeres brødre, ærlig over for jeres familie, ærlig over for dem, som I gør forretninger med. Vær altid ærlige, for man ser på jer, og grundlaget for al karakter hviler på princippet ærlighed og oprigtighed. Enhver mand, som holder Præstedømmet, bygger på den grundvold.

I viser ved jeres tilstedeværelse i templerne jeres tro — nej, bedre end tro — jeres viden om, at de, som er døde uden at have hørt Jesu Kristi Evangelium, kan få lejlighed til at høre og adlyde Hans principper og modtage velsignelserne.

Nikodemus, en af jødernes rådsherrer, som vidste, at Jesus var "en lærer, som er kommen fra

Gud," kom om natten for at spørge Ham, hvad et menneske skal gøre. Jesus Kristus svarede: "Ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd." (Johs. 3 : 5.)

Jeg spørger jer, brødre og søstre, og jeg spørger verden: Hvorledes kan disse millioner, som er døde uden kendskab til Jesus Kristus, komme ind i Guds rige, hvis et menneske må fødes af vand og ånd for at kunne gøre det?

Nogle vil sige, at de vil blive frelst, fordi de ikke havde nogen mulighed for at blive døbt. Hvis de kan blive frelst uden denne ordinanse, så skulle du og jeg også blive frelst uden den. Men hvis det er nødvendigt for dig og for mig at adlyde dette princip, så er det nødvendigt for enhver. Det er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges indstilling, og den er i harmoni med vor Frelsers ord. Kun i de sidste dages templer kan disse frelsende ordinanser udføres for vore kære, som ikke længere lever her på jorden.

Ånden bliver aldrig gammel. Man kan altid føle ungdommens begejstring. Legemet kan måske ikke følge med, men ånden, højnelsen, glæden, den sande inspiration i livet, kan man altid have.

At eksistere er at udstråle noget. Ethvert menneske øver indflydelse på en eller anden, lige fra fødselen til han forlader det jordiske stade. Vi får at vide, at ingen strøm flyder mod havet fra sit udspring, lige meget hvor ensomt dens løb er, uden at noget jord bliver velsignet. Ingen stjerne står op eller går ned uden at have inflydelse et eller andet sted. Intet liv kan være stærkt i sit formål eller have et højt mål, med mindre alt liv også bliver stærkere og bedre derved.

Gud velsigne jer, så I kan være klar over dette og leve således, at I altid kan være lykkelige og unge i sindet.

Hav tak for Profeten, du sendte

Uddrag af en tale af

Richard O. Cowan

Jeg har tænkt på sangen "Hav tak for Profeten, du sendte", fordi den for mig på den smukkeste måde giver udtryk for nogle af de vigtigste ting, som vi alle kan sige tak for.

Det første vers i denne storslåede sang er i sandhed en taksigelsens bøn. "Hav tak for Profeten, du sendte, o Herre, på denne vor dag." Jeg husker, jeg arbejdede i missionsmarken de første par år af Præsident McKay's administration. Det var dengang han rejste temmelig meget omkring, ja, for mange af missionsmarkerne i verden var han den første af Kirkens præsidenter, der besøgte dem. Jeg kan huske, da min kammerat og jeg læste artiklerne i "Church News" om Præsident McKay's besøg hos medlemmerne omkring i verden, hvor bevægede vi var, når vi læste, hvorledes de hellige bød ham velkommen med tårer i øjnene — taknemmelighedens tårer, medens de sang denne storslåede sang, "Hav tak for Profeten, du sendte." Og vi kunne på en eller anden måde påskønne disse menneskers følelser, fordi vi også arbejdede i en fjern missionsmark og vidste hvor taknemmelige vore medlemmer ville have været, hvis de havde været i nærheden af Herrens levende profet.

Vi har en levende profet til at vejlede os i disse sidste dage. Det ser derfor ud til, at det virkelige ansvar vi har, er at være villige til at lytte til ham. Fordi vi bekender os til de sidste dages åbenbaring og tro på fortsat profeti, bør vi, af alle folk på jorden, følge profeterne. Vi bør være villige til at studere hvad de siger, og fremfor alt udføre det i praksis i vort liv.

Joseph Smith Jr. Wilford Woodruff Joseph F. Smith
Brigham Young Lorenzo Snow Heber J. Grant
John Taylor
George Albert Smith David O. McKay

Råd fra Kirkens præsidenter

AF NEIL J. FLINDERS

I løbet af de sidste 137 år er menneskeheden blevet velsignet med ni levende profeter, mænd der er kaldet af Gud, og som, hver efter tur, har holdt de nøgler og den magt der hører til administreringen af Guds rige på denne jord. Som følge af det kald og den myndighed som disse mænd har, har de virket som kanaler hvorigennem vor Himmelske Fader har tilbudt sine børn råd og vejledning.

Denne artikel indeholder en samlet oversigt over de hovedemner, som Kirkens præsidenter har lagt særlig vægt på i de taler de har holdt ved de årlige generalkonferencer. Fortfatteren erkender, at der er begrænsninger ved en sådan form for historisk undersøgelse, men føler at den inspiration og den indsigt man kan få ved hjælp af disse oplysninger retfærdiggør deres fremkomst.

Journal History of the Church, skrevet af Profeten Joseph Smith, indeholder under datoen den 6. april 1833 følgende:

"Dette var det første forsøg Kirken har gjort på at fejre sin fødselsdag, og de der ikke bekender sig til vor tro, talte om det som noget mærkeligt."

Denne konference hvor "omkring firs funktionærer tilligemed nogle andre medlemmer af Kirken mødtes for at få instruktioner og tjene Gud," var øjensynligt oprindelsen til den tradition at holde en årlig konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i april måned.

Profeten prædikede over "evighedens højtideligheder" den dag, og indbefattede i sine bemærkninger mange af de emner, som alle profeterne siden den tid har lagt stærk vægt på. Ja, i virkeligheden har de emner, som Profeten Joseph Smith omhandlede, været emner for Kirken i 137 år.

Formålet med denne årlige konference er yderligere defineret og klart udtrykt i Præsident David O. McKay's ord:

"Hvert år den 6. april mødes Kirkens Generalautoriteter, funktionærer og medlemmer til Generalkonference for at høre rapporter om Kirkens fremgang, opretholde funktionærer, drøfte sager der vedrører det gengivne Evangelium, og foretage sådanne handlinger som Kirkens officielle repræsentanter finder nødvendige og gavnlige."

Disse årlige konferencer i Kirken er af særlig betydning. Foruden at de bliver afholdt på årsdagen for organiseringen af Kirken, har de også udviklet et mønster, hvori Kirkens Præsident, Profet, Seer og Åbenbarer fremsætter et vigtigt budskab for folket. Det er ikke usædvanligt, at denne tale fastsætter det emne, som mange af de øvrige talere der deltager, omhandler.

Med en sådan historisk baggrund og skik til at retfærdiggøre det, er det let af slutte sig til, at disse budskaber indeholder vigtige og varige værdier. Det er forfatterens mening, at de samlede oplysninger fra disse årlige taler klart viser den visdom og omsorg vor Himmelske Fader har, når Han hjælper sine børn til at opdage de vigtige ting i livet. Emnerne for disse taler genspejler et formålstjenligt mønster — et mønster som understreger de ting, som betyder mest, når det drejer sig om menneskenes velfærd i dette liv så vel som i det kommende liv.

Resultaterne af det studium, som denne artikel er baseret på, afslørede 55 forskellige emner for præsidenternes taler ved de årlige konferencer fra 1833 til 1962. Nogle af disse emner viste sig gentagne gange i årenes løb. Det emne, der forekom oftest, blev behandlet 48 gange. Andre emner rangerer i antal fra 47 gange til kun en enkelt behandling. De første 13 kategorier, der viser emnet og det antal gange det blev behandlet, er følgende:

Bemærk: Andre kategorier, som f.eks. missionærarbejde, tiende, Visdomsordet. enighed, og mange andre emner forekom i præsidenternes taler, men omfattes ikke af denne artikel, fordi de blev behandlet sjældnere.

Rækkefølge	Emne	Antal gange
1	Guds riges vækst, udvikling og fremgang	48
2	Taknemmelighed	47
3	Personlig forberedelse Flid	33

Det emne, der kom først i rækken, er begrebet om Guds riges voksende og dynamiske natur.

Fra en beskeden begyndelse er Kirken rullet fremad for at opfylde sin mission, nemlig at berede denne jord og dens indbyggere til at Frelseren kan herske over den som et rige. Præsident George Albert Smith noterede sig Guds sidste dages værks lille begyndelse med følgende ord:

"Der var kun nogle få mennesker i værelset, da Kirken blev organiseret, og de var ikke særlig populære."

Denne temmelig ydmyge begyndelse blev bakket op af en kraft, der var bestemt til at overvinde alle hindringer. Præsident Joseph F. Smith understregede de tavse, surdejlignende egenskaber ved Guds værk, da han sagde:

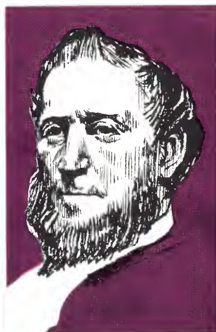
"Herrens hånd er måske ikke synlig for alle. Der er sikkert mange, som ikke kan opdage hvordan Guds vilje arbejder med fremgangen og udviklingen af dette store sidste-dages værk, men der findes nogle, som hver time og hvert øjeblik af Kirkens tilværelse, lige fra begyndelsen og til nu, ser Hans styrende, almægtige hånd, Han som sendte sin Enbårne Søn til verden . . .„

Den 6. april 1852 talte præsident Brigham Young om Herrens værks magt og skæbne med følgende ord:

"Vi er samlet i denne bekvemme, rummelige bygning i fred, og er vi ikke fristet til at udbryde: Hvem kunne have fattet, hvem kunne have forstået Herrens veje, som er højere end menneskenes veje, ligesom himlen er højere end jorden? Vi kan nu roligt tænke på erfaringen i vort tidligere liv, og de hvis sind er åbne til at modtage lys og sandhed, og som kan skue Herrens tilkendegivelser, kan straks se, at Han har gjort det, som vi ikke kunne have udført ved vor egen kraft, og at der lige bag ved det, der for alle mennesker ser ud som et truende Forsyn, ofte skjuler sig de største velsignelser som menneskene kan ønske

JOSEPH SMITH JR.

BRIGHAM YOUNG

sig. Det lærer os at have tillid til Herren, at have tiltro til vor Gud. Det lærer os absolut, at vi aldrig behøver påtage os at lede Zions skib, eller ved vor egen klogskab befale over Guds rige på jorden. Det lærer os ganske afgjort og eftertrykkeligt, at den Almægtige Herre kan udføre sit eget værk, og ingen menneskelig magt kan overgå kraften fra Hans vidunderligt virkende hånd. Mennesker kan foregive at kommandere med Herren; de kommer til kort, men Hans værk bevæger sig stadigt fremad . . . Når Herren arbejder, kan intet menneske hindre det, medens de, som er villige til at lytte til Hans ord, arbejder med Ham; og når Han siger: 'Vær stille', underkaster de sig Ham . . . når Han vejleder, er de villige til at udføre Hans befalinger, Han udgyder velsignelser over deres arbejde, Hans værk går fremad under deres hænder, Hans rige går fremad med stadig og urokkelig fremgang, de ærlige i hjertet bliver velsignet, og det hele er i en tilstand af vedvarende og hurtig vækst. Lad så verden og de, der er fjender af Kristus og Hans rige og som er her på jorden og i helvede, gøre deres allerværste, det er lige meget, Herrens værk går

stadig fremad og har held med sig under Hans hænder."

Hvilket stort symbol tilbyder Herren ikke mennesket, når Han tilbyder mulighed for at være medlem af en organisation, der er karakteriseret ved sådanne dimensioner — et så vidunderligt værk!

Dette første emne er en opfordring til mennesket til at blive en del af, eller minder ham om, at han er en del af en sag der er stor nok til at være på lige fod med alt hvad hans fantasi kan forlange.

Det andet emne er taknemmelighed. Hvis der er et enkelt element der er nødvendigt for åndelig udvikling og timelig lykke, er det en indre følelse af taknemmelighed. Uden denne evne til at skønne på tingene omkring sig, kan mennesket ikke engang nyde fysiske fornøjelser. Påskønnelse eller taknemmelighed er en bestanddel af al tilfredsstillelse. Det er også en forudsætning for ydmyghed. Porten til åndelig bevidsthed åbnes ved dette princip. Profeterne har flittigt og indtrængende opmuntret Kirkens medlemmer til at tage imod lykke i deres liv ved at dyrke evnen taknemmelighed i deres hjerte.

Præsident David O. McKay indskærpede betydningen af dette princip for Kirkens ungdom med følgende ord:

"Hvis vore unge mennesker vil have denne tro (på Gud), og derved nærme sig Herren, er der i det mindste fire store velsignelser, som vil komme til dem her og nu. Den første er taknemmelighed. Deres sjæl vil være fuld af taknemmelighed for det Gud har gjort for dem. De vil opdage at de får rige velsignelser. Den unge mand, som lukker døren bag sig, som trækker forhænget for og dér i stilhed bønfalder Gud om hjælp, bør først udøse sin sjæl i taknemmelighed for sundhed, for venner, for familie, for Evangeliet, for tilkendegivelserne om Guds eksistens. Han bør først tælle sine mange velsignelser og nævne dem en for en."

Det tredie blandt emnerne er personlig forberedelse gennem flid, selv-forbedring, uafhængighed og karakterudvikling.

Præsident Brigham Young belyser denne pligt til at forberede sig med følgende ord:

"Det er en pligt for en Guds hellig at opnå al den indflydelse han kan på denne jord, og bruge alle dele af denne indflydelse til at gøre godt. Hvis dette ikke er hans pligt, så forstår jeg ikke hvad menneskets pligt er."

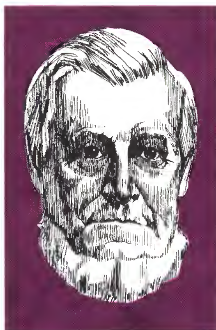
Profeternes bøn er, at mennesket skal forberede sig, så han er i stand til at yde tjenestegerning. Og princippet tjenestegerning, den virkelige anvendelse af forberedelse, er det emne, der understreges som det fjerde hyppigste af profeterne i deres konferencetaler.

Præsident Lorenzo Snow forklarede det ædle ved tjenestegerning, da han sagde:

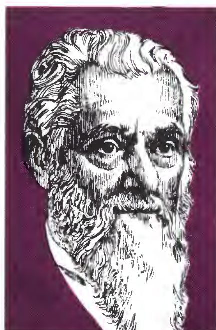
"Vi bør foran os have et stærkt ønske om at gøre godt mod andre. Lad os ikke tage os så meget af os selv. Det gode vil komme til os, hvis vi i en vis udstrækning holder vort sind uden for os selv, og prøver at gøre andre lykkeligere og drage dem lidt nærmere til Herren. Vi er blevet sendt her til verden for at gøre godt mod andre; og når vi gør godt mod andre, gør vi godt mod os selv."

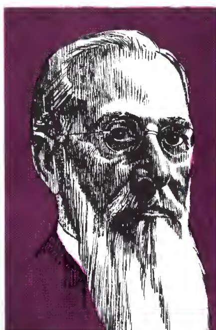
Ikke alene udvikler tjenestegerning den enkelte, den styrker også organisationen. Folk, som tjener andre, bliver "magnetiske missionærer", som tiltrækker deres omgangskreds mod den sag som de repræsenterer.

Lydighed, det femte emne, er en vigtig del af enhver fase i tilværelsen. Orden, eller kontrol, er en fundamental forudsætning for fremgang og fred. Den er en nødvendig bestanddel i alle gensidige forhold. Den giver styrke til den enkelte og sammenhæng i en organisation. Lydighed udgør den prøvesten, hvorved Guds hellige kan identificeres. Præsident Brigham Young udtalte, at "et menneske kan have syner, Guds engle kan betjene ham, han kan have åbenbaringer og se utallige syner; han kunne få himlene åbnet for sig og se Herrens finger, og alt dette ville ikke gøre ham til præsident for Kirken, eller til ældste, højpræst, apostel; heller ikke ville det bevise bare det at han var en hellig ... Hvis du spørger mig, hvad der vil bevise, at en

JOHN TAYLOR

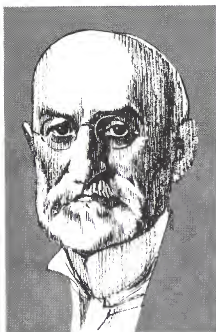

WILFORD WOODRUFF

LORENZO SNOW

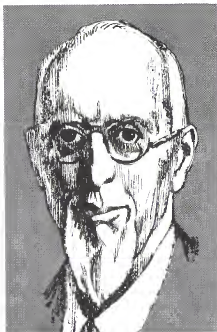

JOSEPH F. SMITH

mand eller en kvinde er en hellig, vil jeg besvare spørgsmålet. Hvis du elsker mig, siger Jesus, vil du holde mine befalinger. Det er prøvestenen. Hvis du elsker Herren Jesus Kristus og Faderen, vil du holde Sønnens befalinger — du vil gøre Hans vilje."

Som nummer seks i rækken af præsidenternes emner er opfordringen til åndelighed. Bøn og åndelig følsomhed udgør den forbindelse, som nærer indre vækst ved virkelig at bringe menneskets uhåndgribelige tilværelse i anvendelse. Det er kilden til åndelig, følelsesmæssig og til en vis grad fysisk oprejsning — en slags medicin, både præventiv og helbredende. Præsident Wilford Woodruff indskærpede gentagne gange det nødvendige i, at de enkelte søger Åndens vejledning i deres liv. Præsidenterne har imidlertid været opmærksomme på den mulighed for bedrag der kan opstå i de åndelige sider af den menneskelige erfaring. De advarer mod sådanne forfalskninger af åndeligheden

HEBER J. GRANT

G. ALBERT SMITH

DAVID O. McKAY

som f.eks. spiritisme. Præsident Heber J. Grant viste følgende:

"Jesu Kristi Evangeliums frugter er sundhed og kraft på legeme, sind og ånd, og spiritismens frugter er usundhed og selvmord."

Og Præsident Joseph F. Smith advarede i malende vendinger imod de farer, som opstår når man mister den balance og det perspektiv, som kommer med sand åndelighed:

". . . engang imellem møder man et menneske, som er fuldstændig ensidigt, som kun kan se ud af det ene øje og ud af et meget lille hjørne af det ene øje, som ikke er i stand til at forstå mere end én ting ad gangen, som vælger en meget lille hobby — en bestemt idé, en enkelt tanke og sidder overskrævs på denne idé og denne bestemte tanke og begynder at ride denne kæphest, og det er umuligt at kaste ham af denne hest . . ."

Emne nummer syv fastslår, at Gud, ikke mennesket, hersker over denne jord og denne Kirke. Når man først har optaget denne tanke i sit indre, bringer den den største sikkerhed, som mennesket kan eje i dette liv. Skønt fuldstændig sikkerhed ikke eksisterer i denne timelige orden, udgør dette begreb, som præsidenterne taler om, en meget nær erstatning.

Det ottende emne handler om Kirkens organisation, politik og forretningsorden. Dette antyder det nødvendige i lederskab og vejledning.

Det at Kirken vokser skaber sommetider fejl i de administrative funktioner. Med Præsident Joseph F. Smiths ord:

"Vi er gået igennem stadierne den spæde barndom og den uansvarlige barndom, og nærmer os virkelig tilstanden af manddom og kvindelighed i vore erfaringer inden for Jesu Kristi Evangelium . . ."

Denne kommentar angående Kirkens vækst som institution antyder, at man lærer noget af erfaringerne, og at fejl som opstår ved vækstprocessen først og fremmest er resultatet af mangel på den forståelse som kræves. Præsident Lorenzo Snow omhandler emnet tydeligt og ligefremt:

"Det har været sådan med Kirken. Vore fejl er som regel opstået af mangel på forståelse for det som Herren krævede at vi skulle gøre."

Det samme syn kunne anvendes på de følgende emner, som f.eks. økonomi, forholdet mellem forældre, børn og hjem, og broderlig kærlighed. Angående broderlig kærlighed bemærkede præsident Joseph F. Smith for eksempel: "Se efter det gode i menneskene, og hvor de ikke har det, så prøv at opbygge det hos dem; prøv at forstærke det gode hos dem; se efter det gode; opbyg det gode; støt det gode; og tal så lidt som muligt om det dårlige."

I sandhed, Kirkens præsidenter har søgt menneskenes hjerter, og ikke blot deres forstand.

De har appelleret til mennesket på den mest grundlæggende og hensigtsmæssige måde. De ledende emnegrupper ved dette studium genspejler en organisation med religiøse emner, som inspirerer den enkelte til handling. Vor alvise og altid kærlige Fader tilkendegiver sig gennem Sønnens værk og Herrens udvalgte kar i disse sidste dage — præsidenterne for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Profeterne

TALE AF
ALMA SONNE
holdt under April-konferencen 1967

Mine brødre og søstre, jeg tror på profeterne. "Hvor Skrifterne taler," sagde pastor Thomas Campbell, "taler vi; hvor Skrifterne er tavse, tier vi." Den hellige Augustin, som levede omkring år 400 e. Kr., kom med en lignende udtalelse: "Vi accepterer intet, som ikke hviler på Skrifternes myndighed."

Man kan tydeligt se, at disse erklæringer lukker dørene for fortsat åbenbaring fra Gud og udelukker de hellige profeter. Modsat de her nævnte synspunkter forkynder Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige for hele verden: "Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad Han nu åbenbarer, og vi tror, at Han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds Rige." (Den 9. trosartikel.)

Verden spejder bestandigt efter ny kundskab, ikke blot på videnskabens, men også på religionens område. Den er det vigtigste princip for fremgang. Heri ligger frafaldet fra den kristne Kirke, som blev grundlagt af Jesus og apostlene. Med andre ord: den troede på de døde profeter, men fornægtede de levende orakler. Åndelig kundskab kommer fra Gud gennem Hans profeter.

Det gamle Israel var en profetisk nation. Profeterne kom frem fra tid til anden, når der var brug for dem. Deres budskaber var livsvigtige, for profeterne var Herrens inspirerede talsmænd. De var ikke altid populære. De blev ofte spottet, forfulgt og bekæmpet. Stefanus, martyren, sagde i sit sidste og højtidelige vidnesbyrd til hoben: "Hvem af profeterne har jeres fædre ikke forfulgt? de dræbte dem . . ." (Ap. G. 7 : 52).

Disse udvalgte tjenere, misforstået og bagtalt, gav sig helhjertet og positivt til den gerning, der blev dem pålagt. Det var ikke noget nemt arbejde. Det var en udfordring til stærke mænd, som satte deres tjeneste for Gud over alle verdslige aspirationer. Deres mål var altid at frelse fra og befæste imod det ondes magt, mod moralsk og åndelig opløsning. Gennem disse hellige mænd har Gud givet befalinger til sine børn. Men — i det store og hele blev deres ord ignoreret og afvist. Dersom de var blevet respekteret og accepteret, ville menneskehedens historie have set anderledes ud. De stod som fyrtårn for den generation, hvori de levede. Når de blev ignoreret og afvist af samvittighedsløse ledere, således som det ofte skete, blev lyset slukket, og mørke dækkede jorden. Der var ingen profeter i den mørke tidsalder.

Guds budskab til sine børn kommer gennem Hans udvalgte tjenere, profeterne. Disse tjenere var udvalgt, før de blev født. De havde et guddommeligt budskab, som ikke blot var betimeligt, men vigtigt. De beviste deres guddommelige kaldelse hvor som helst og når som helst de viste sig. Åndelighed er en bevidsthed om Gud, en viden om Hans plads og magt i universet. At kende Ham er evigt liv. Da Israel åndelig talt var længst nede kom Elijah, en stor profet, dem til undsætning og omvendte en nation til sand tilbedelse af Jehova. De var blevet beroliget gennem en tilkendegivelse af Guds kraft.

Jeg har ofte sagt, at beretningen om Josef i Ægypten giver verden den fineste lektion om moralsk og ren livsførelse. Man burde fortælle den ofte for alle piger og drenge under deres opvækst. Profeternes eksempel og undervisning vil aldrig blive gammeldags hos et retfærdigt folk. Enhver side i Skrifterne indeholder en instruktion for dig og for mig, medens vi går frem ad livets vej. Hvor ville vi være idag, hvis al den idealisme og moral, som profeterne har forkyndt, var gået tabt under kapløbet om jordisk og verdslig anerkendelse? Det forekommer mig, at internationale forhandlinger og alle de meningsudvekslinger, der nu finder sted, har et skær af egoistiske ambitioner. Lad mig minde jer om, at der ikke er plads i Guds Rige eller i Jesu Kristi gengivne Evangelium for egoisme.

En eller anden har sagt, at Moses var den første mand i Historien, som kæmpede for menneskerettighederne. Han udfriede Israel fra Ægyptens trældom. Han friede dem ud af deres selvbestaltede begræns-

Forts. på side 60

Fra det
Præsiderende Biskopråd

Præstedømme . . . Forpligtelsen til

Dette var anden gang, John havde forsømt Præstedømmemøde, siden han for halvanden måned siden var blevet ordineret til diakon. Hvorfor havde han ikke været der? Var det delvis på grund af hans kammerater i skolen? Eller var grunden i virkeligheden, at John slet ikke var klar over, hvor stort hans ansvar var som bærer af Præstedømmet?

Børge havde været kvorum-præsident for diakonerne i flere måneder. Disse tanker optog ham, mens han ventede på sine rådgivere, Dan og Bertel; sekretæren Mads og broder Henry, deres tilsynsførende, der skulle komme til kvorum-præsidentskabsmøde.

Det gik meget fint i kvorum'et. Børge var imidlertid godt klar over, at megen af deres fremgang som kvorum skyldtes, at de fleste af kvorum-medlemmerne kom fra hjem, hvor forældrene kendte det ansvar, som deres sønner havde som bærere af Præstedømmet, og fuldt og helt støttede deres sønner.

Med John var det imidlertid lidt anderledes. Hans hjem var ikke kirkeorienteret, som nogle hjem var, og hans gode kammerater i skolen var uden for kvorum'et. Børge var — på grund af dette — begyndt at forstå, hvad biskoppen havde ment, da han omhyggeligt havde vejledt ham med hensyn til det ansvar, Herren havde givet ham som kvorum-præsident.

Netop da kom broder Henry ind gennem kirkens dør fulgt af de andre. De gik til et nærliggende klasseværelse, og mødet i kvorum-præsidentskabet begyndte. Det var Børge, der ledede mødet. Præsidentskabet planlagde kvorum-opgaverne for den følgende uge, og de koncentrerede deres opmærksomhed om hver enkelt ung mand. De begyndte med sig selv og vurderede deres egen stilling, dernæst de andre kvorum-medlemmers stilling med hensyn til, hvilke opgaver der var udført, hvilke møder der var overværet, hvor meget man havde læst og lært udenad. Da de kom til John's navn, indskød Børge en bemærkning: "Jeg er bekymret over, at John ikke var til Præste-dømmemøde i morges. Dette er anden gang, han har været fraværende, efter at han kom ind i kvorum'et for lidt over en måned siden. Jeg har tænkt på, at vi skulle gøre lidt mere for at hjælpe ham netop nu."

"Jeg så ham i eftermiddag", sagde Bertel. "Han sagde, at han simpelthen ikke kunne komme op i morges"

Broder Henry, der havde lyttet opmærksomt og stille, medens præsidentskabet effektivt udførte forretningerne, kommenterede: "Jeg har haft de samme tanker som Børge; jeg synes, vi har en virkelig forpligtelse over for John." Og så drejede broder Henry meget fornuftigt problemet tilbage til præsidentskabet: "Hvad mener I, at kvorum-præsidentskabet specielt kan gøre for at hjælpe John til at erkende Præstedømmets ansvar og velsignelse?"

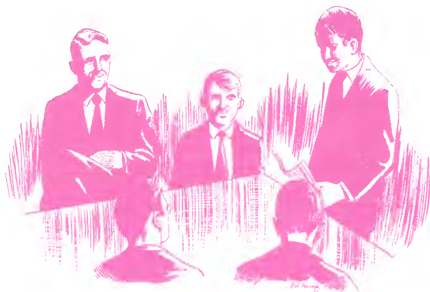
Dan sagde: "Jeg tror ikke, der er nogen af os, der kender John særligt godt. Selv om han har været i wardet, kommer vi ikke meget sammen med ham i skolen. Vi skulle måske tage over og bede ham om at spille bold med os. Og så er der spejderlejren i næste måned. Disse aktiviteter kan måske hjælpe ham til at føle sig mere som en del af os."

Bertel nikkede hurtigt godkendende.

Børge sagde: "Jeg er enig med dig, Dan. Dette er punkter, vi ikke skulle overse, og som vi skulle gå i gang med straks. Men jeg synes, at vi må henvende os til ham på en sådan måde, at han vil ønske at tage virkelig og aktiv del i Præstedømmet. Jeg tror, den eneste måde at gøre dette på er at hjælpe John at forstå, hvor vigtigt hans Præstedømme er, og hvor stort hans ansvar er som bærer af Præstedømmet. Broder Henry, har du forslag til, hvordan vi bedst kan gøre det?"

Broder Henry smilede og sagde: "Jeg synes, I unge mænd har tænkt dette godt igennem. Måske kan

at handle

håndbogen give os hjælp til vore planer med John."

Børge svarede: "Selvfølgelig! Jeg er helt klar over, hvad du hentyder til, broder Henry. Hvorfor tænkte jeg ikke på det før?" Børge slog i sin håndbog hurtigt op på kapitlet med pligterne, der påhviler kvorum-præsidentskaber for diakoner. "Her, lyt til dette — dette lyder som noget af vort svar: 'Kvorumpræsidentskabet må mødes med hver nyordineret diakon og forklare de pligter, der påhviler en diakon og de lejligheder, der er til at bruge Præstedømmet. Lad ham forpligte sig til at gøre sin pligt og til at opretholde Kirkens standarder, efter at de er blevet genemgået med ham.' Vi har overset denne del af vort ansvar som præsidentskab.

"Hvis vi nu for eksempel inviterer John til det næste møde i vort præsidentskab og forklarer ham hans pligter og de muligheder, han har som bærer af Præstedømmet og så får ham til at love at gøre sin pligt, da vil dette være noget, han vil huske. Dette vil også placere et ansvar på os som præsidentskab til at opføre os på en sådan måde, at John og de andre kvorum-medlemmer kan forstå, at vi har bundet os til at opretholde Kirkens standarder, ligesom de har forpligtet sig selv."

"Jeg tror, vi vil få et meget bedre kvorum på grund af dette møde," sagde broder Henry. "Hvad planlægger I nu at gøre for at hjælpe John i denne uge, så at han vil føle sig mere som en del af kvorum'et?"

"Jeg synes, vi skulle ringe til John i aften og aftale et tidspunkt, hvor vi som præsidentskab kan mødes med ham en eller anden aften i denne uge," svarede Børge. "Broder Henry, kunne du hjælpe os med forslag til at arrangere et interview?"

"Javist," samstemmede broder Henry. "Jeg spekulerer også på, om I gerne ville have lektien i Præstedømmemødet på søndag til at handle om Præstedømmeansvar."

"Det lyder godt," svarede Børge begejstret. "Og jeg vil så bede to af kvorum-medlemmerne benytte et par minutter til at forklare, hvad deres ansvar er som bærere af Præstedømmet."

Bertel tilføjede: "Min fader har som hjemmelærer fået tildelt John's familie. Jeg vil foreslå ham at diskutere Præstedømmepligter ved hans næste besøg."

Mødet fortsatte, og detaljer og specielle opgaver blev udarbejdet. De sluttede så deres møde, idet de bad om Herrens hjælp til deres kvorum og om Hans velsignelser til hvert medlem — og de nævnte specielt John.

Gruppen forlod kirken og startede hjemad. Børge bestemte sig til at tage en omvej hjem og køre forbi John's hus for at få aftalt et tidspunt, hvor kvorumpræsidentskabet kunne besøge ham. Han så John ude i baghaven, og Børge gik så rundt bag om huset. De to unge mænd snakkede sammen i flere minutter. Mens de gjorde det, følte de glæden ved broderskabet i Præstedømmet.

Da Børge forlod John's have og kørte mod sit eget hjem, følte han, at de som præsidentskab den aften havde gjort en god begyndelse ved at hjælpe en af kvorum' et at erkende, at Præstedømmet ikke alene er fuldmagten til at handle i Gud's navn, men også forpligtelsen til at handle i Hans navn.

LOWELL L. BENNION

Tilgiv dig selv

En universitetsstudent kom en dag ind på mit kontor efter klassen for at tale med mig om noget, der havde stor betydning for ham. Den måde, hvorpå han gengældte min hilsen, viste mig, at han var mismodig og nedslået:

"Hvis De vidste alt om mig, tror jeg ikke, De ville have mig i denne bygning", sagde han. "Jeg har begået hver synd, der er nævnt i bogen — undtagen mord. Da jeg var 17 år, var jeg en horkarl, en dranker, en gudsbespotter. Jeg har stjålet korn og pigtrådshegn og kørt det bort på en lastbil." Han tav lidt. "Hvad tænker De om mig nu?"

"Gud elsker en ærlig mand", sagde jeg. "Sig mig, stjæler du stadig og lever du i utugt nu?"

"Nej", svarede han hurtigt; "jeg blev omvendt til Kristus for kort tid siden. Det er det, der har givet mig styrke til at sejre over de værste af mine synder. Men de forfølger mig hele tiden. Hvorledes kan et menneske glemme sin synd? Hvordan kan han i det mindste få dem ud af sine tanker, så han kan koncentrere sig om sit arbejde?"

Medens han talte, kom jeg til at tænke på nogle ord af Shakespeare:

> "Du kan vel give råd for syge sind, oprykke indgroet sorg af éns erindring, udskrabe sjælenødens skrift af hjernen og ved en liflig glemselsmodgift rense det fyldte bryst for alt det onde stads, som tynger hjertet?"
>
> (Macbeth, femte akt, scene 3.)

Hvad kunne jeg sige for at lette ham byrden, fri ham for fortiden, få ham til at føle sig fri til at skabe og til at leve helhjertet i nutiden med al sin kraft?

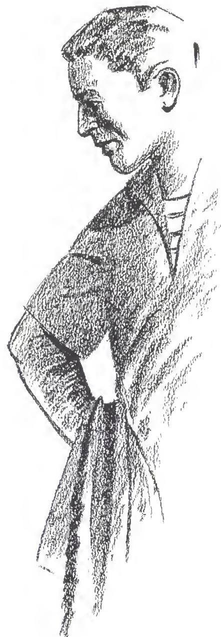
Aldous Huxley skrev engang: "Kronisk samvittighedsnag ... er ikke nogen ønskværdig følelse. Hvis du har gjort noget galt, så omvend dig, gør så meget, du kan, godt igen og gå igang med den opgave at opføre dig bedre næste gang. Du må under ingen omstændigheder give dig til at ruge over dine fejltagelser. At rulle sig i skidtet er ikke den helt rigtige måde at blive ren på." ("Fagre Nye Verden", Forordet.)

Huxley's indstilling er der virkelig mening i. Hvorfor lide nederlag to gange: først ved de fejl, du begår, og så igen ved din holdning over for dem?

Matthew Cowley, en mand, der elskede syndere og tilbragte en hel del tid sammen med dem, kom engang med den bemærkning: "En mand er større end alle sine synder."

Dette glemmes ofte af den, hvis samvittighed plager ham for alvorlige fejltrin, han har begået. Hans fejltagelser forvrænger billedet af hans frem-

tidsudsigter for ham. Alle hans dyder, gode gerninger og stærke sider, som virkelig vejer tungere og er langt flere i antal, fordunkles.

Når vi handler slet eller gør ondt spolerer vi uvurderlige samhørsforhold. Vi er årsag til, at Gud og Kristus leder på grund af syndens konsekvenser både for os selv og for andre. Vi bliver tilbøjelige til at trække os tilbage fra livet, brødebetyngede og mørk i sindet; og hvad der er endnu værre: vi bliver fremmede for os selv, vi mister vor selvtillid og tilslører det billede vi har af vor virkelige identitet. Man kan f. eks. stille sig selv det spørgsmål: "Hvem er jeg — den, jeg gerne vil være, eller den, jeg har været?"

For at kunne hjælpe os selv med at besvare det spørgsmål, er der tre forskellige slægtskabsforhold, vi må forstå: vort forhold til Guddommen, til vore medmennesker og til os selv. Hvis alle disse kan genoprettes og beriges, vil kampen med vore tidligere fejltagelser være vundet. Livet kan begynde på ny med et nyt sind og et nyt hjerte.

Enhver, som tror på Gud, skammer sig ganske naturligt, når han overtræder Guds love. Og selv om han omvender sig, kan han stadig føle samvittighedsnag og at Gud og han ikke er så gode venner som før. Men lad os et øjeblik overveje, hvorledes Guds følelser er over for mennesket som en angrende synder.

Efter at Esajas meget kraftigt har formanet sit folk til at omvende sig, være rene og gøre godt, tilføjer han: ". . . Er eders synder som skarlagen, de skal blive hvide som sne; er de end røde som purpur, de skal dog blive som uld." (Es. 1 : 18)

Profeten Ezekiel beskriver Skaberens følelser for den angrende i meget tydelige vendinger:

> "Men når den gudløse omvender sig fra alle de synder, han har gjort, og holder alle mine anordninger og gør ret og skel, da skal han visselig leve og ikke dø.
>
> Ingen af alle de overtrædelser, han har øvet, skal tilregnes ham; i kraft af den retfærdighed, han øver, skal han leve.
>
> Mon jeg har lyst til den gudløses død, lyder det fra den Herre Herren, mon ikke til, at han omvender sig fra sin vej, så han må leve?" (Ez. 18 : 21—23)

Og i en velkendt ny åbenbaring erklærer Herren:

> "Thi jeg, Herren, kan ikke se på synd med den ringeste eftergivenhed.
>
> Dog skal den, der omvender sig og holder Herrens befalinger, tilgives." (L&P 1 : 31 —32)

Den gode Gud har én eneste interesse i mennesket: Han ønsker, at han skal finde glæde, den glæde, der følger med at opfylde hensigten med hans egen natur som menneske og som et Guds barn. Når vi øver det onde, lider Gud, fordi Han elsker os og ikke ønsker at se os ødelægge os selv. Når vi anvender vor sunde fornuft til at omvende os og leve i harmoni med de af livets love, der betinger vækst og glæde, glæder Gud sig også.

Dette faktum er så smukt beskrevet i Kristi lignelser. I disse storslåede "historier" fremholdes Faderens store kærlighed til synderen og Hans glæde over det menneske, som "går i sig selv". I Luk. 15, kapitel giver Jesus os tre nær beslægtede lignelser: Det tabte Får, Den tabte Mønt og Den tabte Søn. Læs dem!

I den første forlader hyrden de 99 og går ud efter det får, der er faret vild, indtil han finder det; så lægger han det på sine skuldre med glæde og bærer det hjem.

Og Jesus sluttede lignelsen med at sige:

"Jeg siger, således bliver der mere glæde i Himmelen over én synder, som omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke trænger til omvendelse." (Luk. 15:7)

I den anden lignelse tænder en kvinde, som har tabt én af sine ti sølvmønter, et lys, fejer og leder, indtil hun glædestrålende finder den. Og Jesus sagde:

"Sådan siger jeg jer, bliver der glæde hos Guds engle over én synder, som omvender sig." (Luk. 15 : 10)

I den tredje og mest elskede lignelse kræver den unge mand sin arv og øder den i et udsvævende liv i et land langt borte. Da han bliver klar over sin tåbelighed, vender han hjem for at få sin faders tilgivelse.

". . . Men da han endnu var langt borte, så hans fader ham og ynkedes inderligt og kom løbende og faldt ham om halsen og kyssede ham." (v. 20.)

I sin glæde fejrede faderen sin søns omvendelse og hjemkomst. Og hvorfor? "Thi min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er fundet igen . . ." (v. 24.) Disse ord gentager Jesus. Intet andet betød noget for denne fader. Fortidens synder og hjertesorger er glemt. "Denne min søn er levende igen."

Denne jordiske fader er til en vis grad et billede på vor himmelske Faders følelser over for en vildfaren søn og Guds glæde over hans tilbagevenden. Hvis menneskelige fædre og mødre kan tilgive, hvor meget mere vil da ikke de tilgive, hvis mest fremragende egenskaber er guddommelig kærlighed!

Når vi synder, indvikler vi næsten altid andre i det: dem, som vi synder imod, og dem, som elsker os, og som bliver kede af det, når vi lider under konsekvenserne af det onde, vi har gjort. Jeg har lagt mærke til, at de fleste mennesker gerne vil tilgive en overtræder, når de mener, at vedkommende er ærlig og angrende. Faktisk er der mange, som vil tilgive, enten der bliver gjort bod eller ej. Mennesker med virkelig kærlighed tilgiver, selv om der ikke sker omvendelse.

Men skulle vor næste nægte at tilgive os, selv efter at vi har gjort alt, hvad der står i vor magt for at rette det forkerte, så er det hans privilegium og hans ansvar. Vort eget ansvar ophører med fuld omvendelse. Hvis det ikke kan lade sig gøre at rette noget, man har gjort forkert, så må vi tjene andre mennesker og — uden tanke på belønning — bidrage til det gode i livet.

Fordi erindringen jager den angrende synder, er det yderst vanskeligt for ham at tilgive sig selv. Men hvorledes kan et menneske "fjerne en rodfæstet sorg fra sin erindring?" Det er en meget vanskelig opgave.

Ligesom sollyset spreder nattens mørke, således er en måde til at spærre minderne fra fortiden ude, at erstatte dem med glæde over det nutidige. Mange mennesker i Kristendommens historie har overvundet sorgen over deres fortid ved at lære at følge Jesus i nutiden. Frelseren sagde engang om en bestemt kvinde:

> "Hendes mange synder er hende forladt, siden hun har elsket meget . . . Men han sagde til kvinden: Din tro har frelst dig, gå bort med fred!" (Luk. 7 : 47, 50)

Apostlen Paulus sagde: "Lad jer ikke overvinde af det onde, men overvind det onde med det gode." (Rom. 12:21) Det onde overvindes ikke nødvendigvis ved en direkte kamp. At tænke på det onde, kan gøre det uudsletteligt i sindet, men at tænke og gøre godt, vil fortrænge det onde og mindet derom. Selvom processen sker gradvis, vil skabende og produktiv tænkning komme i forgrunden.

Sommetider, er det ikke tilfredsstillende blot at prøve at slette erindringen; det kan næsten virke uærligt, sådan noget lignende som at feje støvet ind under gulvtæppet. Der må noget andet til. Men det er sandt, at man bogstavelig talt kan forandre sin fortid. Men hvorledes? Det er givet, at man ikke kan tilbagekalde ord, der er udtalt eller gerning, der er gjort. Det, der er sket, er sket — gjort gerning står ikke til at ændre. Men man kan for hver dag man lever, ændre sin fortid. Hver dag, ja, hvert øjeblik, låner man af fremtiden og bygger og udvider fortiden dermed. Fortiden ændrer sig hele tiden, den udvikler sig, den udvider sig. Hver dag repræsenterer en ny helhed, enhver begivenhed ændrer livets mening og betydning.

Aristoteles sagde: "Helheden er større end dens enkelte dele." Det menneskelige legeme er mere end summen af alle dets dele. En arm er én ting, hvis den hænger på en væg, men en helt anden ting, hvis den er en del af et helt legeme, der dirigeres af tanken. Således er det med vore synder. Når vi betragter dem isoleret, har de tilbøjelighed til at sætte sig fast i vor erindring. Derfor optager de en stor del af vort liv, når de står friske i erindringen og er begået for ikke så længe siden. Men når vi opbygger positive, sunde tanker og gerninger, bliver vore synder en mindre og mindre del af vort totale væsen.

Den student, der blev omtalt i begyndelsen af denne artikel, var en fortvivlet teenager. I dag er han en fin ægtemand og en kærlig fader, som giver sine tanker og sine kræfter i intelligent tjeneste for Gud og mennesker.

Da han var 18 år, var hans synder en stor del af hans liv, men for hvert år blev de mindre og mindre i forhold til hele hans væsen. Det ondes indflydelse i forbindelse med hans liv i de unge år formindskes i direkte forhold til hans bestandigt øgede indflydelse til det gode blandt sine medmennesker.

Jeg stod engang og så på et hus, der var ved at blive bygget. På grund af de triste mursten og alt det roderi, der var på byggepladsen, bedømte jeg det hus, som kun var i sin vorden, til at være rigtig grimt. Men da jeg nogen tid senere kom forbi, så jeg, at stenene nu var en del af et smukt mønster — et mønster, der i lyset fra vinduerne afspejlede en lykkelig familie inde i huset. Et liv kan være hæsligt til et vis punkt, men den dag, da guddommelig sorg leder til retfærdig livsførelse, begynder godhed, skønhed, ydmyghed og styrke at indfinde sig. Selv det onde, som engang var der, bidrager til barmhjertighed mod og forståelse af andre syndere og giver en et ønske om at hjælpe dem til at være i harmoni med livet og med Gud. Den virkelig angrende synder, som tror på Guds kærlighed og nåde, kan igen acceptere sig selv. Han er ikke mere en synder eller et mislykket individ, for nu kan han tænke på sig selv med respekt og udtale sit eget navn i fred. Han er "gået i sig selv" og det er i virkeligheden det, der gælder.

Alma den Yngre er et klassisk eksempel på den angrende synder. Ligesom den tabte søn var han nået til bunden af en syndig livsførelse. Han skrev selv om sin sindstilstand:

"Ja, jeg huskede alle mine synder og overtrædelser, for hvis skyld jeg blev plaget af helvedes kvaler . . .

. . . jeg huskede også at have hørt min fader profetere . . . angående Jesus Kristus, en Guds Søn, der skulle komme for at gøre forsoning for verdens synder.

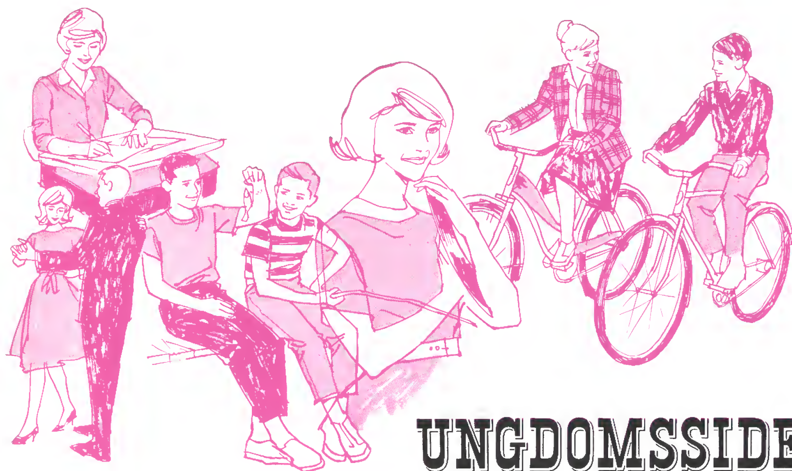
Og da denne tanke bemægtigede sig min sjæl, råbte jeg i hjertet: O, Jesus, du Guds Søn, forbarm dig over mig, som er i bitterheds galde og omgivet af dødens evige lænker.

Og da jeg tænkte således, mindedes jeg ikke længere mine kvaler, og jeg oprørtes ikke mere ved erindringen om mine synder.

Og hvilken glæde og hvilket forunderligt lys så jeg ikke; ja, min sjæl blev fyldt med glæde, lige så stor som min kval havde været.

Ja, jeg siger dig, min søn, at intet kunne være så smerteligt og så bittert, som min kval var. Og atter siger jeg dig, min søn, at på den anden side kan intet være så lifligt og sødt, som min glæde var." (Alma 36 : 13, 17—21)

Sådan er glæden ved omvendelse. Alma bærer vidnesbyrd om Kristi Ånds magt til øjeblikkelig at "udviske synder, skrevet i hjernen". Som en Kristi tjener i ydmyghed, kærlighed og flid er Almas eget liv et levende vidnesbyrd om, at man kan tilgive sig selv og blive fuldstændig accepteret af Kristus.

UNGDOMSSIDERNE

Vær frimodige og stærke, frygt ikke og forfærdes ikke for dem; thi Herren din Gud vil selv drage med dig; han vil ikke slippe og ikke forlade dig.

(5. Mos. 31:6)

Har du nogensinde drømt om at blive en stor helt, der sendes ud i verdensrummet for at udforske en ny planet eller svømmer under havoverfladen for at finde mærkelige planter og dyr og erobre det ukendte?

Enhver af os har disse drømme, men for at gøre dem til virkelighed, må vi arbejde på dem hver dag. En helt må være i besiddelse af mod, og modet har sin spinkle begyndelse og vokser med hver klog og tapper handling. Der findes ingen fødte helte, de bliver til lidt efter lidt.

Vore astronauter blev ikke helte på en dag. De studerede længe og udholdende. De overvandt deres frygt, stor såvel som lille, lidt efter lidt – og arbejdede. Mange gange var de bange, men de tænkte kun på at nå målet, de så kun mod målet, og de handlede kun for at nå målet.

Det kræver mod at udføre vore daglige hverv; men hvilken følelse af glæde har vi ikke, når de er udført korrekt og godt.

Hvad er mod?

En stor general sagde engang, at en tapper mand er ikke det samme som en mand, der aldrig er bange; men en mand, der gør fremskridt til trods for sin frygt.

At have mod er at beherske frygten. Hvis vi tror, at Vor himmelske Fader altid er os nær for at hjælpe os, vil vi have styrke til at gøre det rigtige, og vi vil have fred med os selv.

At have mod til at gøre de små ting, dag ud og dag ind, vil give os mod til at udføre større ting; for mod vokser ligesom en plante, lidt efter lidt, til den bliver stærk og kan modstå de vindstød og storme, der truer med at ødelægge den.

Jessie Arrowsmith

Josua

En af mine yndlingspersoner i skrifterne er Josua. Her er en mand, hvis liv jeg synes, enhver kan have som forbillede, for han søgte og fandt livets sande værdier. Denne mand blev omkring 110 år gammel. Jeg tror, at kronen på hans store værk kom hen mod slutningen af hans liv, da han kaldte alle ældsterne og overhovederne i Israel sammen, embedsmænd og lærere, ja, faktisk alle i Israel, og berettede for dem om Guds godhed. Og fordi han havde erfaringen og et nært forhold til Gud, vidste han, hvad han talte om. Efter at han havde talt om alle de velsignelser, som var kommet til de forskellige og til Israels hus, var, efter min mening, dette den mest strålende erklæring:

> Men hvis I ikke synes om at tjene Herren, så vælg i dag, hvem I vil tjene, de guder, Eders forfædre dyrkede hinsides floden, eller amoriternes guder, i hvis land I nu bor. Men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren!
>
> (Josua 24 : 15)

Dette var den vej Josua fulgte hele sit liv.

Jeg tror, at denne trosbekendelse forpligtede alle i Israel til at svare:

> . . . Det være langt fra os at forlade Herren for at dyrke andre guder. (Josua 24 : 16)

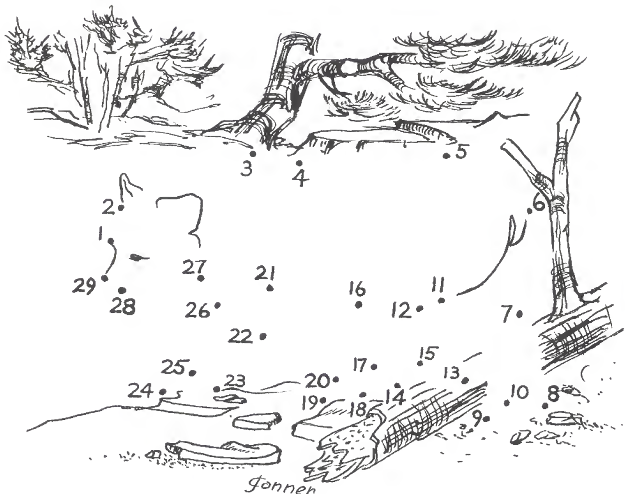
Som ung mand var Josua slave i et ægyptisk teglværk. Sandsynligvis havde han et nært venskab med Moses, og han var vidne til Moses' styrke. Han var vidne til alle plagerne, opgøret mellem Farao og Moses, der prøvede at bryde Israels trældomslænker og igen gøre dem til et frit folk. Alt dette var Josua vidne til. Han var Moses' tjener. Han gik halvvejs op på bjerget med Moses, da han skulle modtage budene og pagterne for Israels folk. Jeg formoder, han var vidne til Moses' skuffelse, da han kom tilbage til Israels børn og så hurtigt fandt dem på afveje. Han var vidne til delingen af Det røde Hav; han så faktisk vandene dele sig, og Israels børn gå tørskoet gennem dem til det faste land.

Han var en af de få mænd, som var med ved den store udvandrings begyndelse og som overlevede. En dag sagde en stemme til ham: "Josua, min tjener Moses er død; bryd nu op tillige med hele dette folk". Og da de stod ved Jordanfloden, pegede Herren og sagde: "Gå over Jordan derhenne til det land, jeg vil give dem, israeliterne." (Josua 1 : 2) "Vær kun helt frimodig og stærk, så du omhyggeligt handler efter hele den lov, min tjener Moses pålagde dig... Vær ikke bange og bliv ikke forfærdet, thi Herren din Gud er med dig i alt, hvad du tager dig for!" (Josua 1: 6—7—9)

Han havde forbindelse med Gud i den store opgave, det er at bringe Israels børn ind i det land, som var lovet dem. Jeg formoder, at Josua blev stillet overfor spørgsmålet: "Hvordan skal vi komme over Jordanfloden?" Den gik på denne årstid langt over sine bredder. Herren sagde til ham, hvad han skulle gøre.

Men Herren sagde til Josua: "I dag begynder jeg at

BØRNENES SIDER

En eller anden går gennem skoven. Træk en linie fra punkt nummer 1 til punkt nummer 29. Hvad er det?

ÆSOPS FABLER

RÆVEN OG KRAGEN

MILT HAMMER BIL WALSH

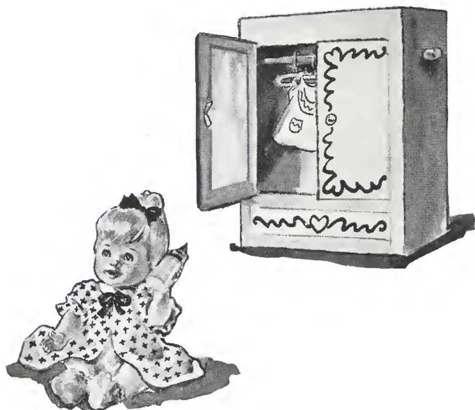

Næste gang der er en der lovpriser Deres skønhed, så lad være med at sige noget.

Smigrere skal man ikke stole på.

Dukkeklædeskab

AF PEGGIE GEISZEL

Bøjler til småt dukketøj laver man let af piberensere, der vikles omkring den ene ende af en åbnet papirclips. Hæng den anden ende af clipsen over stangen i klædeskabet.

Lav et klædeskab til hver af dine små dukker. Udvælg først en æske, der passer i størrelse til tøjet. Afmærk dørene med en blyant og linial.

Klip derefter langs med den øverste og nederste kant af dørene (også ned i midten) som vist med linierne i det lille diagram.

Fold de uklippede sider (punkterede linier) med bagsiden af saksen, så dørene åbner let. Sæt dørgreb i af tegnestifter eller messingstifter.

Lav to huller foroven i æsken og sæt en stok eller blomsterpind igennem, der bruges som stokken til at hænge tøjet på. Den må stikke lidt udenfor på begge sider af æsken.

Dekorer med farveblyant, maling eller med kulørt papir. Sølvpapir sat fast på indersiden af dørene vil se ud som spejle.

Lav mange bøjler til kjolerne og anbring skoene forneden.

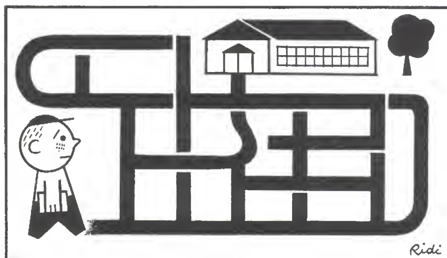

Hvad er det Pussi ser?

Hvilket mærkeligt dyr er det, der gør Pussi bange? Forbind prikkerne og find selv ud af det.

Første skoledag

Lille Lars skal i skole for første gang. Vil du vise ham vejen så han ikke skal gå vild i byens gader?

A, B, Eller C?

Tegn en circel omkring det rigtige svar.

1. Hvilket dyr lever i urskoven?
   (A) Polarbjørn (B) Kamel (C) Abe
2. Hvilket dyr kan flyve?
   (A) Grævling (B) Flagermus
   (C) Bæver
3. Hvilke dyrebørn kaldes for killinger?
   (A) Bøffel (B) Hjort (C) Løve
4. Hvilke dyr kaldes for Ørkenens skibe?
   (A) Elefanter (B) Kameler (C) Æsler
5. Hvilket dyr lever i bjergene?
   (A) Gemse (B) Kænguru (C) Flodhest
6. Hvilket dyr graver gange under en græsplæne?
   (A) Egern (B) Mink (C) Muldvarp
7. Hvilken dyremoder bærer ungerne på ryggen?
   (A) Opossum (B) Får (C) Kænguru
8. Hvilket dyr kan lide at fiske?
   (A) Vaskebjørn (B) Kanin (C) Bæltedyr

Svar: 1C; 2B; 3C; 4B; 5A; 6C; 7A; 8A.

Vidste du det?

Vidste du, at strudseæg kaldes for "Afrikanske regnbeholdere" på grund af et usædvanligt formål nogle indfødte anvender dem til? Disse æg er de største i verden i dag, for skallen af bare ét æg kan let rumme 18 almindelige hønseæg.

De indfødte Buskmænd, der lever i varme, tørre egne i Sydafrika hvor der falder meget lidt regn, tager ofte strudseæggene, borer et hul og tømmer dem. De bliver så fyldt med vand, hullet plomberes og skallen, der kan rumme cirka 4 liter vand, bliver begravet i sandet for at blive gravet op senere, når tørken kommer.

Det er som TRYLLERI!

AF HELEN MORRIS

Det er som trylleri, når man trykker på en lille kontakt på væggen, og et mørkt værelse øjeblikkeligt fyldes med lys så klart som dagen.

Det er som trylleri, når man lader en lille nål berøre en rund, sort plade, og værelset fyldes med skøn musik.

Og som om en troldmand havde bevæget sin tryllestok, ser man i biografen billeder af mennesker, dyr og alle naturens undere bevæge sig frem og tilbage over skærmen, som om de virkeligt var der.

Men det var ingen tryllekunstner fra eventyrland, der drømte om disse undere. Det var en meget levende troldmand. Det var Thomas Alva Edison.

Thomas Edison er født i landsbyen Milan, Ohio, på omkring samme tid som Brigham Young og pionererne ventede på forår, så de kunne rejse over sletterne til Klippebjergene. Han er født den 11. februar 1847.

Lige som enhver anden dreng fandt han nu og da på gale streger. En dag faldt han ned i et parti hvede i en kornsilo og var nær blevet kvalt. En anden gang faldt han i en kanal og undgik med nød og næppe at drukne. Han kom til at hugge spidsen af sin finger, da han forsøgte at skære en skøjterem i to stykker. Han satte ild til en lade, og for dette blev han pisket offentligt til advarsel for de andre drenge.

Han gik på en kommunal skole i Port Huron, Michigan, men alle troede, han var dum, og han blev anset for at være en tosse. Efter 3 måneders forløb forlod han skolen og læste så hjemme med sin moder. Han holdt meget af bøger, og tilskyndet af sin egen nysgerrighed lærte han verden at kende og begyndte at afsløre dens mysterier.

Kun 10 år gammel, var hans yndlingslæsning kemi. I kælderen hjemme fyldte han hylder med kemikalieflasker, som han havde samlet. Her udførte han sine eksperimenter.

Han prøvede et af sine første eksperimenter på Michael Oates, en dreng, der arbejdede for Thomas' fader. Han troede, at der – hvis Michael ville indtage noget seidlitz-pulver – ville produceres gas i ham, der ville løfte ham fra jorden og sætte ham i stand til at flyve. Michael slugte pulveret, men i stedet for elegant at hæve sig op i luften, stønnede han snart af smerte. Selv efter dette var Thomas stadig overbevist om, at der ikke var noget i vejen med hans eksperiment – fejlen måtte være Michaels.

Drengens eksperimenter kostede mange penge, og der var ikke meget at tage af i Edison-hjemmet. Da han var 12 år, måtte han selv ud at tjene penge.

Han blev togdreng på toget fra Huron til Detroit. Han solgte tidsskrifter og aviser og fik lov til at benytte en af bagage-vognene til sine eksperimenter. Hans dyrebare flasker rejste med ham.

Da Borgerkrigen brød ud, blev Edison's bagage-vogn-laboratorium også trykkeri. Han anskaffede en trykkerimaskine og udgav en lille ugeavis, der hed The Weekly Herald og solgte den for 3 cents stykket.

En dag, da toget kørte, skete der pludselig en opbremsning. En fosforstang faldt på gulvet i bagage-vognen, og der gik ild i den. Vagten for til og slukkede ilden. Næste gang, toget stoppede, blev Thomas, hans flasker og trykkerimaskine sat af på stationen.

Ikke længe derefter stod han på en mindre jernbanestation og talte med stationsforstanderen, da han så en lillebitte dreng, der stod på jernbanesporene. Et frembrusende tog var kun sekunder fra ham. Thomas løb hen til drengen og trak ham bort fra sporene, netop før toget for forbi.

Den lille drengs fader var stationens godsekspeditør. Han havde ingen penge, men den belønning, han gav Alva, var langt bedre, fordi den virkelig åbnede døren til en trylleverden. Han lærte ham telegrafi. Da Thomas var 15, passede han selv kontoret. Det var her, han gjorde en af sine første opfindelser. På ganske kort tid havde han fundet en måde til at forbedre modtagnings-metoden.

Skønt Thomas selv tjente penge, var han lurvet klædt. Han brugte næsten alt, hvad han tjente, til bøger og materialer til sine eksperimenter. Det, han forstod ved morskab, var at være så interesseret i sit arbejde, at han ikke vidste, om det var nat eller dag. Edison sagde engang: "Min succes skyldes, at jeg aldrig havde et ur i mit arbejdsværelse."

Da Edison var 21, modtog han $ 40.000.– for opfindelser, der blev brugt af vekselerere på de store børser. Ved hjælp af disse penge byggede han et laboratorium og antog 300 mennesker til at hjælpe sig. Her arbejdede de på op til 50 opfindelser på een gang.

Man kan gå i biografen eller spille en plade takket være Thomas Alva Edison's arbejde. Han fremstillede den første mikrofon og forbedrede telefonen og telegrafen. Han opfandt flere ting, end vi kan remse op her. Han gjorde livet mere behageligt for os alle. I aften, når skyggerne bliver lange, og der bliver mørkt omkring os, tændes millioner af lamper i huse, i store bygninger og på gader. Når man ser dette, bør man huske, at det altsammen skyldes trylleri, frembragt af den vidunderlige troldmand, Thomas Alva Edison.

Uddrag af en tale af
Biskop John H. Vandenberg

gøre dig stor i hele Israels øjne, for at de kan vide, at jeg vil være med dig, som jeg var med Moses.

Du skal byde præsterne, som bærer pagtens ark: Når I kommer til kanten af Jordans vand, skal I standse der ved Jordan!" (Josua 3 : 7—8)

Da deres fødder rørte Jordans vande, standsede vandet. Faktisk siges der, at vandet stod som en vold langt borte. Det er svært at forestille sig, hvordan dette skete — men det skete. (Josua 3 : 13—17)

Der er historien om Jerico — den første hindring — og hvorledes Herren rådede Josua, og Josua så ikke til højre, han så ikke til venstre, men han gjorde nøjagtig, som Herren havde sagt, han skulle gøre. (Josua 6)

Byen Aj og andre byer skulle erobres. Der var lidt uro her, men Josua sendte sine spioner ud for at se på byen, og de kom tilbage og sagde: "Der er ikke så mange mennesker dér, så vi behøver kun at sende 2—3000 mand op for at indtage byen." Men de blev narrede, for i Jerico havde Herren sagt til soldaterne, Israels børn, at når de indtog byen måtte de ikke tage andet med sig end visse ting — guld og sølv, som skulle indbetales til Herrens skatkammer. Men en af israeliterne, Akan, blev lidt for ivrig. Han så noget, som han gerne ville have, tog det med hjem og gravede det ned i sit telt.

Da de drog mod byen Aj, kom Ajs indbyggere ud og forfulgte de 3.600, overmandede dem og dræbte, jeg tror, 36 af dem.

Josua blev meget bestyrtet over det skete og faldt til jorden. Han sønderrev sin klædning, påkaldte Herren og spurgte: "Herre, hvad er der i vejen, hvad er der sket?"

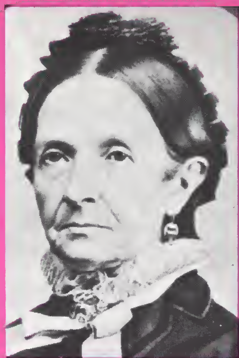
Herren sagde til ham: "Een af Israels børn har ikke holdt budene." Han sagde: "Find ham og udryd ham", hvilket Josua gjorde. Så åbenbarede Herren en plan for Josua, hvorved Aj, ved baghold og snedige manøvrer, kunne bringes i deres hænder og ødelægges.

(Josua 7 : 1—13, 8 : 1—8)

Han drog videre og overvandt fem konger, som, da de hørte Josua var på vej, kom sammen og sagde: "Vi må overvinde Josua," men Herren kom imellem og hindrede dette. Så lykkedes det Josua at overvinde landet og fordele det, som Herren havde befalet ham. På seks år havde han overvundet seks nationer og 31 konger, og det var kun en del af det. Han gik videre og fortsatte med at erobre resten af landet.

Grundlaget for Josuas succes var åbenlys. Han var klar over hvad der skulle gøres, han lyttede til Herren, han lærte og han handlede efter det, han lærte.

At betragte er een ting . . .
At se hvad du betragter er en anden . . .
At forstå hvad du ser er en tredie . . .
At lære af hvad du forstår er noget helt andet . . .
Men at handle efter hvad du lærer, er det der virkelig gælder, ikke også?

Hjælpeforeningen er en vedvarende velsignelse. Det verdensomspændende søsterskab er ved et profetisk syn og gennem hellig forudsigelse bestemt til at skulle stå som retningsviser og vejleder, som en oplivelse og inspiration for mange nationers kvinder; thi "denne forening skal glæde og fryde sig, og kundskab og intelligens vil tilflyde jer fra nu af . . ."

I December 1867, i den bjergomkransede dal ved Den store Saltsø, gav Præsident Brigham Young biskopperne i de nye kolonier i "Deseret" instrukser om at organisere Hjælpeforeningen på permanent basis; og ved April-konferencen, 1868, "gentog han sit forlangende og lod det gælde alle kolonierne, idet han opfordrede alle søstrene til at melde sig ind i organisationerne, ikke blot for at hjælpe de fattige, men for at kunne udføre alt godt og ædelt arbejde." Præsident Young kaldte Eliza R. Snow, en kvinde med åndelig styrke og stor indflydelse blandt Zion's døtre, til at hjælpe biskopperne med at få det hele organiseret. Som følge deraf begyndte søster Snow, der allerede var udpeget til at være Hjælpeforeningens Præsidentinde, sammen med sine to rådgivere, Zina D. H. Young og Elizabeth Ann Whitney samt syv andre "ledende søstre" at besøge wardene og kolonierne, hvorved de fornyede en dyrebar arv for de kvinder, som erindrede Nauvoo, og for de andre søstre, som for nylig var blevet omvendt til Kirken, og som alle ville være lige interesserede i at få deres egen organisation.

I 1868, da den vidtrækkende opgave blev givet til Eliza R. Snow og hendes hjælpere, var der gået 24 år siden den dag, da søster Snow som sekretær havde skrevet referat af det sidste officielle møde i Nauvoo, Illinois, den 16. marts, 1844. Det møde afsluttede to års samling af søstrene i byen ved floden, hvor de havde hørt profeten Joseph Smith's røst, da han organiserede den eneste hjælpeorganisation i Kirken, der blev oprettet i hans levetid.

Efter store vanskeligheder og megen tragedie rullede vognene i februar 1846 ud af Nauvoo, satte kursen mod vest og krydsede den tilfrosne Mississippi-flod.

Og hvad med Hjælpeforeningen i dette udvandringstidsrum, før de første vogne — og de tusinder, der fulgte efter — var opstillet i kreds i fæstningen ved bjergdalen?

Søstrene, som var oplærte og erfarne i barmhjertighedsarbejde, plejede venligt de syge, gav de sultne at spise og trøstede dem, som sørgede over at være blevet skilt fra deres kære og fra deres hjem. Søstrene mødtes i små grupper, som nu tiden og venteperioderne efter karavanerne tillod; ofte sang de sammen, deres stemmer lød over de øde sletter, således som de engang havde lydt i byen ved floden, hvor nu deres hjem lå i ruiner. Mange medlemmer i de første organisationer sang om deres tro på det gengivne Evangelium på deres vej over sletterne: "Mon vi skal græde, om vor lod er hård — nej, o nej, alt er vel . . . alt er vel."

Der blev afholdt vidnesbyrdsmøder ved lejrbålene, og de kvinder, hvis tanker vendte sig mod vest, erindrede sig Hjælpeforeningen, dens forskrifter og dens arbejde. I Winter Quarters ledede Elizabeth Ann Whitney, som havde været 2. rådgiver i Nauvoo, nogle få møder, hvor de tilstedeværende søstre glædede sig og gav udtryk for taknemmelighed over deres arv.

I Dalen ved Den store Saltsø blev der oprettet faste Hjælpeforeningsorganisationer så tidligt som i 1851, kun fire år efter, at de første vogne var ankommet — og endnu tidligere havde man holdt "uformelle" møder, der nærmest blev betegnet som "sammenkomster". En organisation og en

Hjælpeforeningen erindrer sin arv og glæder sig til en forøgelse af dens velsignelser i mange nationer

VESTA P. CRAWFORD
Medredaktør af The Relief Society Magazine

"Et fyrtårn og en ledestjerne"

bestemt livsform var blevet så fast en del af søstrenes liv, så de ikke kunne glemme det, selv i de vanskelige tider, hvor man havde det største besvær med at skaffe føde og husly. I årene 1852—57 og helt ind i det næste tiår, voksede organisationerne i dalen, havde fremgang og blev et lys og et fyrtårn og en vejledning for kvinderne.

Nogle af grupperne udførte mange forskellige slags håndarbejde, og andre studerede "alle de bøger, der var til rådighed" selv på dette tidlige tidspunkt, og "lejede en uddannet mand til at give stereoskopiske forelæsninger og vise scenerier, landskaber, fra verden". I nogle organisationer var der orgelmusik og "mægtig sang af søstrene". Under møderne glædede søstrene sig over at kunne bære vidnesbyrd om de velsignelser, de fik gennem Hjælpeforeningen. Ved år 1858 var Hjælpeforeningen blevet organiseret i ti Salt Lake City warder, i Ogden, Provo, Spanish Fork og Nephi. Langs højene og i de grønne dale, der lå omgivet af Wasatch Mountains, blomstrede Hjælpeforeningen, og nogle af søstrene sagde til hinanden: "Det er næsten som i Nauvoo."

Men der var hundreder af kvinder, som aldrig havde overværet et Hjælpeforeningsmøde, og i de vidtstrakte kolonier var der kun nogle få, der havde set Præsidentinde Emma Smith præsidere i Nauvoo — og meget få havde set den første sekretær, Eliza R. Snow's hånd bevæge sig over papiret, når hun nedskrev de udødelige ord i de første referatbøger; i de fjerntliggende kolonier havde kun nogle få hørt Profetens formaning.

I løbet af året 1868, da de organiserende søstre rejste på "temmelig gode veje" og "temmelig dårlige veje" til de fjerntliggende landsbyer, gik tendensen imod at samle de organisationer, der allerede var dannet og de grupper af søstre, som var rede til samarbejde og give hånd og hjerte til det ædle arbejde, som kvinder kan udføre.

I 1868 var der gået 26 år, siden Hjælpeforeningen var oprettet. En pige, som var født i de sidste Nauvoo-år, var nu en voksen kvinde, sandsynligvis en moder og husmoder i et hjem "hist i vest". Kirken var 38 år gammel; der var gået 21 år, siden de første vogne var rumlet gennem en kløft i bjergene og de, som var med disse første vogne så deres fremtidige hjem "hist i vest".

Det var på den tid, man sendte missionærer i hundredevis til de europæiske lande og Stillehavsøerne; det var på den tid, man byggede templer: de hellige, som erindrede den første hellige bygning i Kirtland, og det faldne tempel i Nauvoo, havde lagt hjørnestenen til Salt Lake Templet, og i andre kolonier sagde man, at "der snart ville ligge et tempel på denne høj". Det var 8 år efter. at det sidste af de hårdtprøvede, men sejrende håndkærrehold var kommet til Dalen.

I det år, hvor de "ledende søstre" begyndte deres rejser til de "fjerntliggende" kolonier, var mange af disse kolonier, som var grundlagt først i tredserne, stadig på begyndelsesstadiet med hensyn til boligbyggeri: bjælkehytter, lerhytter, huler på bjergsiderne. Der fortælles en beretning, at da apostlen George A. Smith i begyndelsen af tredserne rejste i tusmørket til en "sydligt beliggende koloni" så han pludseligt hovedet af en mand dukke op fra jorden foran vognen, og manden råbte med ophidset stemme: "Stop! Stop! De må ikke køre over mit hus!"

Præsidentinde Eliza R. Snow og de "ledende søstre" rejste til byerne langs vandløbene, til de små landsbyer, der lå usikkert anbragt på bjergsiderne, til bosteder, der kun bestod af små klynger hytter, ja, selv til de "mindste flækker, man kunne regne med" rejste disse organisatorer for Hjælpeforeningen for at fuldføre deres opgave, når som helst og hvor som

helst det blot var muligt at komme frem, pr. vogn, pr. hesteryg, sommetider til fods noget af vejen.

Præsidentinde Eliza R. Snow var 64 år gammel i 1868. Hun havde været medlem af Kirken siden 1835. Hengiven og ædelmodigt gav hun af sin personlige arv "et temmelig stort beløb" til opbygningen af Kirtland-templet. Allerede som ganske ung havde hun et enestående kendskab til Bibelen, og hendes "litterære arbejder" havde opnået anseelse endnu før hun blev skolelærerinde, lærerinde og en åndeligt indstillet leder for kvinderne i Nauvoo. Under flugten lærte hun at drive et spand okser og "arbejdede uophørligt i Zion's lejre". I 1856 blev hendes første bind digte udgivet i Liverpool, England. Hendes prægtige, doktrinære hymne "O, min Fader", var Præsident Brigham Young's yndlingssang, og han bad ofte om at få den sunget i de helliges forsamlinger.

Sammen med Præsidentinde Eliza R. Snow under de fleste af hendes "organiseringsrejser" til kolonierne var hendes elskede rådgivere, Zina D. H. Young og Elizabeth Ann Whitney. Zina, som var født i 1821 og sluttede sig til Kirken i 1835, fulgte sammen med sin fader og hans familie de første emigrationer i Kirken. Som en kvinde med bemærkelsesværdig, åndelig indsigt og strålende energi stod hun i spidsen for mange særlige opgaver i Hjælpeforeningen.

Elizabeth Ann Whitney, et af Kirkens første medlemmer, født i 1800, var den ældste af de tre søstre i præsidentskabet i 1868. Hun havde været 2. rådgiver i Nauvoo, og var en af de mest trofaste af de søstre, der lagde grunden til Hjælpeforeningens arbejde.

En anden af de "ti ledende søstre", som rejste på kryds og tværs af Deseret for at organisere og overvåge Hjælpeforeningerne, var Bathsheba W. Smith, det yngste tilstedeværende medlem ved det første møde i Nauvoo, som var bestemt til at overleve næsten alle de cirka 1300 kvinder, som blev medlemmer før flugten fra Nauvoo. Bathsheba blev Præsidentinde for Hjælpeforeningen i 1901 og virkede som sådan til sin død i 1910.

Med disse særprægede kvinder på besøg hos nybyggerne, organiserende, opmuntrende, inspirerende lærerne, ville scenerne, der udspilledes på forsamlingsstederne og de livfulde tableauer ved mødernes afholdelser længe blive huskede.

En søster, som boede "midt i territoriet", refererede en oplevelse, som deltes af hundreder eftersom organisationen fortsatte gennem dage og år:

"Jeg kørte ind fra marken, idet jeg fulgte vejen langs bjergskråningen og da jeg kom til det sted, hvor jeg kunne se mødehuset, stod der små og store vogne og rideheste tæt sammen langs gærdet, og kvinder kom gående gennem salvie-krattet ivrigt diskuterende.

Jeg havde aldrig set noget lignende siden Nauvoos dage; men dengang var det i et grønt og regnfuldt land, dette var en blomstring i ørkenen."

En søster fra Fillmore sagde: "Jeg var alene i det fjerne nybyggerland, men to skønne begivenheder lyste op i mit liv; den ene var den første gang, min syrenbusk blomstrede, og den anden var organiseringen af Hjælpeforeningen."

På den tid, da "de organiserende søstre" nåede Gunnison, i Sanpitchdalen, havde søstrene været organiseret i over ét år, og havde holdt to møder om måneden "et bønnemøde og et arbejdsmøde". I Fayette, en landsby ved bredden af Sevier River, fandt "søstrene fra Salt Lake", at søstrene allerede var travlt beskæftiget med håndarbejder og med at hjælpe hinanden med gode råd angående husførelsen. "Clara Mellor Hill var ekspert i at lave surdej, som hun gavmildt delte med alle 'som en begyndelse' ", og Polly Benson Bartholomew" var en kunstner i at væve skønne uldne tæpper, gulvtæpper og sengetæpper".

Vidnesbyrdsmøderne var en glæde for de besøgende og en anledning for søstrene til at give udtryk for den taknemmelighed, nogle af dem følte ved at se deres arv genopstå. En søster sagde, at hun havde været så optaget af at lære landets skikke og natur at kende — det tidlige og sildige snefald, vindenes retning, hvorledes hun skulle skaffe vand til haven, de utallige opgaver i hjemmet — så hun næsten helt havde glemt Hjælpeforeningen. For hende var organiseringen en gengivelse af håndtryk og enighed — søsterskabets styrke og skønhed — en anledning til at lære Evangeliets forskrifter grundigere, og at oplære sine hænder i husførelsens kunst og nyttige håndarbejder og husflid.

Årene efter 1868 var mere end en tid for genoprettelse af de begyndelser, der blev gjort i Nauvoo og spredning af de former, der allerede var opstillet, end de var en tid for udvidelse af grænserne; de var i ånd og resultater en forudsigelse om den tid, vi nu lever i, da søstrene i mange lande har fundet svaret på deres længsel efter kammeratskab, oplivelse, lærdom, inspiration og vejledning i deres hænders værk, for retningsanvisning i deres tjeneste, for oplysning i deres hjem og for lys langs vejen til evigt liv. Ligesom kvinderne i 1842 er kvinderne i 1968 sande arvinger af det, som profeten Joseph Smith lovede søstrene: "Hvis I lever op til disse principper, hvor stor og hvor herlig skal da ikke jeres belønning blive i det celestiale rige."

XANTIPPE

Lamprokles sagde til sin fader Sokrates:
Det er ganske vist sandt, at min moder har gjort tusinde ting for mig; men hun er altid i et så ubehageligt lune, at ingen kan holde hende ud.
Min søn, svarede Sokrates, tror du at det altid har været let for din moder at holde dig ud, ligefra du var en lille dreng. Har hun ikke båret tusinde ubehageligheder, mens hun plejede dig dag og nat? Kan du efter alt det få dig selv til at tro, at hun ikke elsker dig? Det kan være rigtigt nok, at hun elsker mig, sagde Lamprokles.
Du ved altså, at din moder elsker dig, svarede Sokrates; du ved, at hvis du er syg, tilbringer hun sine dage og nætter med at pleje dig; og alligevel vover du at beklage dig over hendes humør! Åh, min søn, hvis du er klog, så vil du føle anderledes for hende. Hvis andre mennesker kendte din utaknemmelighed imod din moder, ville de hade dig, og du ville ikke have en eneste ven. Hvordan ville du nemlig være i stand til at elske dine venner, når du ikke engang elsker din egen moder?
Xenophon (ca. 355 f. Kr.)

Indsigt i Undervisningen

Inspiration

AF LOWELL L. BENNION

"Og på grund af jeres flid, jeres tro og jeres tålmodighed i at dyrke ordet, så det må kunne slå rod i jer, skal I lidt efter lidt plukke frugten deraf, som er ganske dejlig, ja, sødere end alt, hvad der er sødt og hvidere end alt, hvad der er hvidt, ja, og renere end alt, hvad der er rent; og I skal gøre jer tilgode med denne frugt, til I er mætte, så I ikke sulter og heller ikke tørster." (Alma 32 : 42)

Jesu Kristi Evangelium er givet mennesket til tilfredsstillelse af hans hunger, til at stille hans tørst, til at give hans tilværelse mening og til at give ham håb i livets tragedier. Evangeliet er en kilde til tro, tillid og fred. Gennem dets lærdomme finder mennesket mod til at indrømme sine nederlag, overvinde synd og til at leve med menneskets yderste hjælpeløshed før døden. Evangeliet har noget til ethvert menneske: håb for synderen, værdighed til den fattige i ånden, ydmyghed for dem, der har magt og rigdom.

Unge og gamle kommer til Søndagsskolen for at lære Guds ord, for at blive styrket i deres tro, for at finde styrke og den nødvendige vejledning til at kæmpe livets kamp. De renser sig på legeme og sind, tager deres bedste tøj på og kommer med en god ånd. De mødes sædvanligvis om morgenen på Herrens Dag. De kommer med store forventninger. De søger livets brød.

Søndagsskolens lærer må ikke tilintetgøre deres forhåbninger. Hans mål bør overstige rationel diskussion, analyse af ideer og problemer, hvilket altsammen er godt og på sin plads. Som yderligere mål skal han have dette, at hans elever skal forlade klassen inspireret, ansporet, som født på ny, fornyet i troen.

Klassen må ikke geråde i uenighed, heller ikke i ligegyldig diskussion, ikke engang i hede debatter. Enhver elev i enhver klasse har ret til at kunne forlade værelset med en ny ånd.

Det betyder slet ikke, at i en søndagsskoleklasse er alting så "sødt" og lyst, og at man aldrig taler om det virkelige og hårde liv. En eller anden har rammende sagt, at "religionens formål er at tilfredsstille de hjemsøgte og hjemsøge de veltilfredse".

Og sandt er det, at det er essensen af den religion, som Jesus og Hans apostle forkyndte. De var hurtige til at afsløre hykleri, til at revse deres eget folk for synd, til at forudsige den ulykke, der følger med uretfærdighed. Men selv i deres voldsomste fordømmelse var der næsten altid en opmuntrende bemærkning, en bøn om retfærdig bestræbelse.

"Kom, lad os gå i rette med hinanden, siger Herren. Er eders synder som skarlagen, de skal blive hvide som sne . . ." (Es. 1 : 18).

"Spar mig dog for eders larmende sang, eders harpeklang hører jeg ikke. Nej, ret skal vælde frem som vand og retfærd som svulmende bæk." (Amos 5 : 23—24).

Apostlen Paulus slutter ganske karakteristisk, efter at have foreholdt Korinterne deres synder:

"I øvrigt, brødre, glæd jer, vær fuldt beredte, lad jer formane, vær enige, hold fred, så skal kærlighedens og fredens Gud være med eder" (2. Kor. 13 : 11).

En god søndagsskolelektie slutter ligeledes med en konstruktiv bemærkning; den opbygger troen; den ansporer til retfærdighed; den fører til overvejelse, til beslutning og til handling. En lærer skal arbejde med dette for øje og reservere lidt af tiden at hæve klassens synskreds — hvis det er det, den trænger til.

Denne inspirerende og åndelige egenskab må ikke være en politur, der kunstigt tilføres ved klassens slutning, ikke engang ved at bære et vidnesbyrd. Den må hellere gennemsyre lektiestoffet og vokse frem af dagens undervisning, ærligt og naturligt.

Rejser mellem Nephi og Zarahemla

AF MARION D. HANKS
AF DE HALVFJERDS' FØRSTE RÅD

Læs først: 1 Nephi 1:4, 5, 8, 18–20
1 Nephi 2:2–4, 19, 20
1 Nephi 18:8, 23.
2 Nephi 5:5–9

NEPHI
2 Nephi 5:5–9

ZARAHEMLA
Omni 1:12–19

NEPHI

ZARAHEMLA

(1) Mosiah leder gruppe fra Nephi. De opdager Mulekiter i Zarahemla og forener sig med dem; Mosiah bliver konge. Omni 12–15, 19. ▶

(2) Ekspedition til Nephi slår fejl grundet indre strid. Omni 27, 28.

(3) Zeniff leder ekspedition til Nephi. Bliver vasalkonge. Omni 29; Mosiah.

(4) Ammon leder en gruppe på 16, der søger oplysning om Zeniff's gruppe. Planlægger udfrielse af et folk, der nu ledes af Limhi, fra trældom. Mosiah 7:2 ff.

(5) Limhi fortæller Ammon om 43 mænd, hvem det ikke lykkedes at finde Zarahemla, men derimod Jarediternes land — nu uddødt. Ekspeditionen bringer 24 guldplader med sig tilbage.
Mosiah 8:7–9; 28:11–17; Ether 1:2. ▶

(6) Limhi's folk flygter til Zarahemla. Mosiah 22:11–13. ▶

(7) Alma's tilhængere (en af Noas præster, omvendt af Abinadi) kommer til Zarahemla. Mosiah 24:20–25. ▶

◀ (8) Mosiah's omvendte sønner tager på mission til Nephi.
Mosiah 27:8–20, 32; 28:1–9.

◀ (9) Alma, den yngre, omvendes. Bliver leder og lærer.
Mosiah 27:8:20, 32; 29:42; Alma 27:11–16, 20.

(10) Mosiah's sønner fører omvendte til Zarahemla. Møder Alma, som leder dem. Alma 27:11–16, 20. ▶

Nephis konger i perioden linje 3–6:

1. Zeniff
   Mosiah 7:9, 21, 22
2. Noa
   Mosiah 11:1
3. Limhi
   Mosiah 19:26

Zarahemlas konger i perioden linje 1–9:

1. Mosiah
   Omni 19
2. Benjamin
   Omni 23
3. Mosiah
   Mosiah 6:3

En kendt forfatter, der har skrevet om Mormons Bog og kommenterede dens indviklede beskaffenhed, bemærkede, at den gamle beretning var "overordentlig omfattende". At dette er sandt, attesteres af mange førstegangslæsere af bogen, som har fundet det vanskeligt at følge de talrige emigrationer, ekspeditioner, skriftmæssige forfalskninger, tilbagevisende handlinger og andre indviklede intriger, der findes så mange af i dette store bind hellig skrift. Nedenstående oversigt har vist sig at være nyttigt for mange unge (og også ældre) studerende, idet den præsenterer et forståeligt billede af nogle af de vigtige udviklinger i bogen.

Skemaet har absolut intet at gøre med korrelation af stederne i Mormons Bog til regional eller global geografi. Det har heller ikke noget at gøre med den relative lokalisering af de steder, der er navngivet i bogen, selv om man kan konstatere dem ud fra selve bogen. Det viser simpelthen Nephi og Zarahemla som to handlingscentre, mellem hvilke, omkring hvilke og i forbindelse med hvilke mange af begivenhederne i Mormons Bog finder sted. Skemaet er begrænset i sine hensigter og formål. Det fremkommer ikke med nye eller overraskende oplysninger eller udfordringer til den grundige gransker af Mormons Bog, men det er beregnet til at skulle hjælpe en læser med at holde fast ved historiens røde tråd gennem folkets bevægelser.

Mormons Bogs hjerte, liv, sjæl og styrke er dens forunderlige, åndelige lærdomme og dens betimelige, personlige lære om livet og om livsførelse. Alle andre sider af den eller forsøg på at forstå og forkynde den er efter min mening underordnede og biting ved siden af disse. Bogens store sandheder og lærdomme bør vi til stadighed studere, for at vi kan "... sammenligne dem med os, for at de kan blive til vort gavn og til kundskab for os". Dette skema viser en del af det historiske skelet, hvorpå disse sandheder er opbygget.

Omkring år 600 f.Kr. blev profeten Lehi velsignet af Herren med et syn om den forestående tilintetgørelse af Jerusalem og dens indbyggere. Lehi drog omkring blandt folket for at advare dem, men de blev vrede på ham, spottede ham og forsøgte at dræbe ham. Ifølge befaling fra Herren til at forlade landet førte Lehi dem, som ville følge ham, bort fra Jerusalem — ud at søge efter det forjættede land, som Herren havde lovet dem.

Efter megen strejfen om i ørkenen byggede de et skib, hvori det lykkedes dem at nå dette forjættede land. Efter en periode med strid og misfornøjelse blandt Lehi's sønner, fik Nephi og andre formaning fra Herren til at flygte fra de ældre brødre, Laman og Lemuel. Ude i ørkenen slog de sig ned et sted, som de kaldte "Nephi", byggede et tempel og grundlagde et af de mest betydningsfulde områder i Mormons Bog.

Cirka 400 år senere blev Nephis land gennemsyret af ugudelighed, og en Guds mand ved navn Mosiah, hvem Herren havde formanet til at flygte fra Nephi, førte sine tilhængere ud i ørkenen, hvor de opdagede landet "Zarahemla". Det folk, som på den tid beboede Zarahemlas Jerusalem nogle få år efter, at Lehi's gruppe havde forladt land, hed mulekiterne (det var et folk, som havde forladt den, men helt uafhængigt af dem), "... Zarahemlas og Mosiahs folk blev forenet, og Mosiah blev udråbt til konge." (Omni 19.) (Se skemaet, linje nr. 1.)

Nogen tid senere, under Mosiah's regering, var der en gruppe eventyrere, "der ønskede at komme i besiddelse af deres arveland", og som derfor satte sig for at finde Nephis land. (Omni 27.) Denne ekspedition mislykkedes på grund af indre stridigheder, og de overlevende vendte tilbage til Zarahemla. (Se skemaet, linje nr. 2.)

Kort tid senere dannede Zeniff, et medlem af den forrige, mislykkede ekspedition, en andet gruppe, som han førte til Nephis land. Zeniff, som var "ivrig efter at komme i besiddelse af landet", sluttede forbund med lamaniternes konge (som besad landet), og blev en slags vasalkonge. (Se skemaet, linje nr. 3.) (Den fuldstændige beretning om Zeniff og hans efterfølgere og deres folk i denne periode, står i Mosiah, kap. 9—22.)

Efter Zeniff's død blev hans søn Noa konge. Gennem sin liderlighed og troløshed førte han sit folk ind på onde veje og derefter til underkastelse og trældom. Profeten Abinadi blev sendt til dem for at advare dem, men blev dræbt af kong Noa — dog ikke før han havde fuldendt sin mission og havde rørt en af Noa's ugudelige præster, Alma's hjerte. Alma blev omvendt, prøvede at beskytte Abinadi, og blev drevet ud i ørkenen, hvor han forkyndte Evangeliet og grundlagde Kirken.

Da Noa døde, blev hans søn Limhi, en "retfærdig mand", konge over Nephis land, hvor han fandt sit folk i ligefremt slaveri, som Noa havde påført dem.

Medens denne periode af historien fandt sted i Nephis land, havde der fundet mange begivenheder sted i Zarahemlas land. Den første Mosiah var død og var blevet efterfulgt af sin søn, den store kong Benjamin, der ligesom sin fader regerede i retfærdighed. Da Benjamin døde, blev han efterfulgt af sin søn, kong Mosiah, som altså var sønnesøn af den første Mosiah.

Under den yngre Mosiah's regering blev der dannet en ekspedition, der skulle undersøge Nephis land og finde ud af, hvad der var blevet af Zeniff og hans gruppe, eftersom man ikke havde hørt et ord fra dem, siden de drog af sted på deres rejse under den første Mosiah. Denne ekspedition på 16 personer blev ledet af Ammon, "en stærk og mægtig mand", som førte dem til Nephi. Dette fandt sted, medens Limhi regerede i landet. Ammon fortalte Limhi om de begivenheder, der havde fundet sted i Zarahemla og hørte til gengæld Limhi berette den sørgelige historie om Zeniff, Noa og deres folk. De to begyndte at planlægge flugt for Limhi's folk. (Se skemaet, linje nr. 4.)

I løbet af deres samtale fortalte Limhi Ammon om en ekspedition, han havde udsendt for at finde Zarahemla, så han kunne forløse sit folk fra deres trældom. Den ekspedition fandt ikke Zarahemla, men vendte tilbage og fortalte, at de havde fundet et land, hvor der engang havde boet et mægtigt folk. De bragte med sig 24 guldplader, som indeholdt beretningen om dette nu uddøde folk (Jarediterne). (Se skemaet, linje nr. 5.)

Limhi og hans folk undslap og blev af Ammon's gruppe ført tilbage til Zarahemla. (Se skemaet, linje nr. 6.)

Alma førte sin gruppe af tilhængere og omvendte sammen med folket i Zarahemla. (Alma's historie findes i Mosiah, kap. 23—24.) (Se skemaet, linje nr. 7.)

I Zarahemla forlod sønnerne af den yngre Mosiah troen og blev "de skammeligste af alle syndere". Alma's søn, som også hed Alma, forenede sig med dem i forsøg på at tilintetgøre Kirken. En engel blev sendt for at standse den yngre Alma og Mosiah's sønner; de blev omvendt og søgte at oprette den skade, de havde tilføjet Kirken.

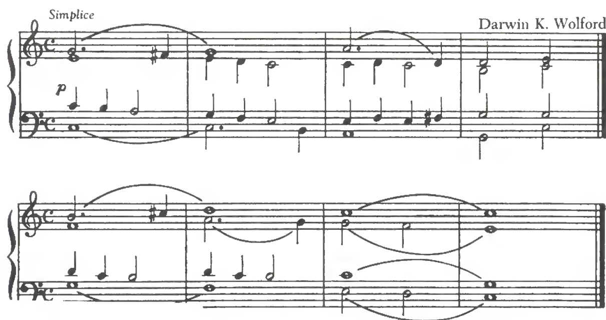
Mosiah's sønner var enige om at afslå at være konger; i stedet for rejste de på mission blandt lamaniterne, deres traditionelle fjender, i Nephis land. (Se skemaet, linje nr. 8.)

Alma den yngre blev Kirkens overhoved og landets overdommer men afgav dette embede for at kunne forkynde Evangeliet. (Se skemaet, linje nr. 9.)

Mosiah's sønner førte dem, de omvendte, tilbage til Zarahemla. (Se skemaet, linje nr. 10.)

Der gik lang tid med strid mellem Guds folk i Zarahemla og deres modstandere i Nephis land. Frelseren besøgte dem i Bountiful (Overflødighedens land) nær Zarahemla, hvor de havde samlet sig ved templet. Der var fred i landet i 200 år, men så begyndte ugudeligheden igen, striden fortsatte og endelig kom udryddelseskrigen. Moroni fuldendte de optegnelser, hans fader, Mormon, havde overgivet i hans varetægt, og han anbragte dem i en stenkiste i højens side. 1400 år senere vendte han tilbage og førte Profeten Joseph Smith til deres skjulested.

Nadververs for marts måned

Senior-Søndagsskolen:
„Og det skete, da Han havde sat sig til bords sammen med dem, tog Han brødet, velsignede og brød det og gav dem det."
(Lukas 24:30)

Junior-Søndagsskolen:
„Og Han tog et brød, takkede og brød det, gav dem det og sagde: „Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig!"
(Lukas 22:19)

Det evige mål

Herrens plan for en fuldkommen regering er den patriarkalske orden, hvad der betyder at det er faderen som hersker. Enhver trofast fader vil præsidere over sine egne børn og sine børns børn lige til den sidste generation. De vil adlyde hans råd og arbejde sammen i fuld harmoni. Ethvert trofast barn vil som fader præsidere over sine efterkommere til den sidste generation. Når "det som er fuldkomment er kommet", vil det være sådan at familierne herefter vil være organiseret i fuldkommen lov og orden.

Dette betyder ikke, at faderen skal udøve tyrannisk herredømme, heller ikke indebærer det, at faderen vilkårligt vil træffe alle beslutninger. Hvad det betyder er, at den pågældende fader vil lære at være kristuslignende i sin families styrende orden, så familien kan elske og ære deres fader og mand og vil ønske at være i overensstemmelse med hans ønsker, fordi hans råd er retfærdige og rigtige. Den fader, som er fuld af kærlighed til sin hustru og sine børn, vil herske over dem i kærlighed og hengivenhed.

Profeten Joseph Smith lærte os: "Faderen kaldte alle ånder frem for sig ved menneskets skabelse, og organiserede dem. Han (Adam) er overhovedet og fik at vide at han skulle formere sig. Nøglerne blev først givet til ham og af ham til andre. Han må aflægge regnskab for sin forvaltning, og de må gøre det over for ham. Kristus er den Store Højpræst, og Adam er næst efter Ham." (D. H. C. 3 : 387)

Mikael (eller Adam) var altså fra begyndelsen valgt til at stå i spidsen for hele den menneskelige familie som deres fyrste, og han fik nøglerne til deres frelse under Sønnens, den Helliges, råd og vejledning.

Herren åbenbarede for Profeten Joseph Smith, at Adam havde samlet alle sine trofaste sønner og døtre, tilligemed deres familier, og givet dem en patriarkalsk velsignelse, eller en faders velsignelse, forud for sin (Adams) død. I henhold til skriftens ord: "Tre år før sin død kaldte Adam Seth, Enos, Kenan, Mahalaleel, Jared, Enok og Metusalem, som alle var højpræster, til sig sammen med de øvrige af sine efterkommere, der var retfærdige, i dalen Adam-ondi-Ahman og gav dem dér sin sidste velsignelse.

Og Herren viste sig for dem, og de stod op og velsignede Adam og kaldte ham Mikael, fyrsten, ærkeengelen.

Og Herren trøstede Adam og sagde til ham: Jeg har sat dig til at være hovedet – mange folk skal komme af dig, og du skal være en fyrste over dem evindelig.

Og Adam stod op midt i forsamlingen, og selv om han var nedbøjet af alder, forudsagde han, fuld af den Helligånd, hvad der skulle ske hans efterkommere til sidste slægtled.

Alt dette blev skrevet i Enoks bog og skal åbenbares i rette tid." (Lære og Pagter 107 : 53—57)

Adam kaldes sommetider den Gamle af Dage, hvad der betyder det ældste menneske. Før Frelserens andet komme vil der være en tid med stor ødelæggelse på jorden, familier skal blive splittet i blodig strid, og krige mellem alle nationer vil rase, indtil troner er omstyrtet.

Skriften siger, at der ikke vil være nogen fred. Krige, ildebrande, jordskælv og pest skal følge efter hinanden, "indtil den Gamle af Dage kommer, så vil dommen komme til de hellige."

Profeten Joseph Smith forklarede endvidere, at vor fader Adam (eller Mikael) vil kalde sine børn sammen og holde et stort råd med dem for at forberede dem til Men-

neskesønnens komme. Foran deres store Første Præsident må alle, som har særlige nøgler eller ansvar, rejse sig og aflægge beretning om deres forvaltning.

Den 17. december 1833 gav Profeten Joseph Smith "ved syn og profetiens ånd" en velsignelse til sin fader, Joseph Smith, Sr. I denne velsignelse, som er nedskrevet af Oliver Cowdery, står der: "Således talte seeren, og det er de ord, der faldt fra hans læber, medens den Almægtiges syner var åbne for hans øjne: Velsignet er min fader af Herren, thi han skal stå midt imellem sine efterkommere... og skal af dem blive kaldt fyrste over dem og skal regnes blandt dem, som har ret til det patriarkalske Præstedømme, ja dette embedes nøgler. Thi ligesom Adam vil han samle sine efterkommere; og den forsamling, som Adam sammenkaldte, skal være et eksempel for min fader . . .

Således skal det gå med min fader: han vil blive kaldt fyrste over sine efterkommere og have nøglerne til det patriarkalske Præstedømme over Guds rige på jorden, ja, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og han skal sidde i patriarkernes forsamling, ja i råd med den Gamle af Dage og skal glæde sig ved sin ret og sin fuldmagt under ledelse af den Gamle af Dage." (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, p. 44)

Således vil det også blive for andre trofaste fædre. Enhver vil organisere og ordne sin egen familie og aflægge sin rapport til Adam.

Profeten tilføjer: "Adam afleverer sin forvaltning til Kristus, den som var overgivet ham, fordi han holdt universets nøgler, men bevarer sin stilling som overhoved for den menneskelige familie." (D. H. C. 3 : 387)

At vi var organiseret i familie-organisationer, før vi kom her i dødeligheden, bærer skriften rigelige vidnesbyrd om. At vi bliver født og opdraget i familier her i dødeligheden, ved vi ganske bestemt, fordi vi ser beviset i vort eget liv. At vi vil blive organiseret i guddommelige familier under Præstedømmets patriarkalske orden på den anden side, har Herren tydeligt udtalt. Derfor ser vi en mere bestemt grund til hvor nødvendigt det er at søge efter vore forfædre og sørge for, at arbejdet bliver udført for dem i vor Herres Hellige Templer. Vort sind kan begynde at se mere klart, hvad Profeten Joseph Smith mente, da han sagde, at hvis vi forsømmer dette arbejde, d.v.s. arbejdet med at frelse vore forfædre, gør vi det med fare for vor egen frelse.

Fra Missionens Præsidentskab

DON L. CHRISTENSEN

Den Helligånd er til, for at vi kan få forståelse og oplysning. "Den Helligånd har ikke et legeme af kød og ben, men er en person, der består af ånd. Om dette ikke var tilfældet, kunne den Helligånd ikke bo i os." (L.&P. 130 : 22)

Der er stor forskel på den Helligånds gave og den Helligånd selv. Den Helligånd har, som person, som medlem af Guddommen, modtaget bestemte opgaver og pligter fra vor Fader i Himlen. For eksempel bliver alt beseglingsarbejde udført ved forjættelsens Hellige Ånd, hvad der er den Helligånd.

Når vor Kirkes myndigheder besøger os, hører vi ofte: "Må Han få Dem til virkelig af føle Evangeliets Ånd." Vi er sommetider ikke klar over, hvorfor lederne og åndelige medlemmer får os til at føle os lykkelige, godt tilpas og fredelige. Grunden er ingen anden, end at de har lært lydighed mod Himlens principper og derved har gjort sig fortjent til retten til at have den Helligånd som deres stadige ledsager. De har modtaget, hvad du og jeg daglig burde arbejde på at modtage, Trøsterens ledsagelse, en velsignelse som kun kommer ved, at man lever i harmoni med Guds lærdomme.

"Den Helligånd åbenbarer for jer de ting som hører til fortiden, nutiden og den tid som kommer. Den gør jeres sind hurtige og levende, så de kan forstå Herrens værk. Jeres glæde bliver fuldstændig, når I ser vor Faders fodtrin, når Han går omkring blandt jordens indbyggere. Dette er usynligt for verden, men er blevet gjort synligt for de hellige." (Discourses of Brigham Young, p. 161) Det bekræftes, at al åbenbaring, hellig skrift og kundskab, som profeterne har fået, er kommet gennem den Helligånds tjenestegerning. Han bibringer os viden og forståelse. "Ingen kan sige: 'Jesus er Herre!' uden ved Helligånden." (1. Kor. 12 : 3) Og atter: "Således kender heller ingen, hvad der bor i Gud, uden Guds Ånd." (1. Kor. 2 : 11) Frelseren lærte os: "Men Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære jer alle ting og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer." (Johs. 14 : 26; L.&P. 52 : 9)

Hvis vi opdager, at vi mangler evne til at forstå skriften, så har vi brug for den Helligånds indflydelse til at oplyse vort sind. Hvis vi opdager, at vi bliver hidsige, har dårlige tanker eller har et stridbart sind, så mangler vi den Helligånds indflydelse. Hvis vi er hurtige til at kritisere, taler ufordelagtigt om vore ledere eller vore søskende, eller retfærdiggør vore dårlige handlinger, så trænger vi til at underkaste os den Helligånds indflydelse.

Hvis vi har den Helligånd med os, så bliver det at bære vidnesbyrd om dette gengivne Evangeliums sandhed, at Jesus er Guds Levende Søn, og at Gud Faderen og Hans Søn tilkendegav sig for Profeten Joseph Smith, noget der er let og ønskværdigt.

Den Helligånds gave er noget andet end åndens gaver. "Der er en forskel mellem den Helligånd og den Helligånds gave. Kornelius modtog den Helligånd, før han blev døbt, og det var Guds overbevisende kraft til ham om Evangeliets sandhed, men han kunne ikke få den Helligånds gave, førend efter at han var blevet døbt. Dersom han ikke havde påtaget sig dette tegn eller den forordning, ville den Helligånd, som overbeviste ham om Guds sandhed, have forladt ham." (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, p. 238) Den Helligånds gave kommer kun ved

håndspålæggelse og på betingelse af at vi lever retskaffent.

Som svar på spørgsmålet: Hvorledes kan jeg vide, om jeg bliver ledet, vejledet eller inspireret af den Helligånd? er følgende vigtigt: "Hvorfor er der nogle af vore medlemmer, som bliver bedraget? Jo, fordi de mangler kundskab, fordi de mangler forståelse, og fordi de ikke er i harmoni med den Helligånd, som de har ret til at modtage gennem deres trofasthed og lydighed." (Doctrines of Salvation, Vol. 1, p. 44) "Min lære er ikke min egen, men hans, som sendte mig. Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget." (Johs. 7 : 16-17) "Der er nogle af Kirkens medlemmer, som desværre nægter at være i overensstemmelse med Herrens befalinger, og denne indstilling berøver dem den vejledning, som kommer fra den Helligånd." (Answers to Gospel Questions, Vol. IV, p. 30)

Hvis vi holder Herrens befalinger og gør alt hvad vi kan gøre, "med øjet alene henvendt på Guds ære" (L.&P. 4 : 5), så vil vi få tilkendegivelser om hvad der er rigtigt og forkert i vort hjerte. Et sikkert mønster, som alle burde følge, findes åbenbaret til Oliver Cowdery af Herren selv: "Knur ikke, min søn; thi det er visdom for mig, at jeg har handlet således mod dig. Se, du har ikke forstået det ret. Du har troet, at jeg ville give dig, uden at du selv gjorde dig nogen anstrengelse, blot du bad. Men se, jeg siger dig: Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt. Men er det ikke rigtigt, skal du ikke have sådan følelse, men dine tanker skal være så uklare, at du glemmer det, der var urigtigt. Derfor kan du ikke skrive det, der er helligt, uden det bliver givet dig af mig." (L.&P. 9 : 6-9)

Skriften giver os ingen mulighed for at drage vore handlinger i tvivl. Vi er enten for vor Himmelske Fader eller imod Ham. Intet menneske kan vente at kunne mestre sin daglige gerning, med mindre han studerer, arbejder og forbliver lydig. Det samme gælder det der har med vor Fader at gøre. Vi må studere, forblive sande og trofaste, holde alle budene, gøre vore pligter som Herrens tjenere, og hvis vi forbliver trofaste mod hinanden, så vil den Helligånds indflydelse være vor stadige ledsager, og fred og tilfredshed vil fylde vore hjerter, og vi vil få et vidnesbyrd, "Vel, du gode og tro tjener, du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget." Må Herren hjælpe hver eneste af os til at leve ved Ånden.

Forts. fra side 41

ninger og lærte dem grundlaget for en god regering. Han lagde grunden til lov og orden. Det var gennem Moses, de fik De ti Bud. De er virkelig fundamentale. De danner grundlag for ethvert lovsystem, der er opstillet til ledelse af menneskeheden. At overtræde dem bringer ulykke og ødelæggelse. Vejen til ugudelighed begynder, når en af disse befalinger fra Gud overtrædes. "Men i Israel opstod der ikke mere en profet som Moses, hvem Herren omgikkes ansigt til ansigt." (5 Mos. 34 : 10.)

Ligesom de fordums profeter så også Joseph Smith, den nyere tids profet, syner, modtog åbenbaringer, forudsagde fremtiden og tolkede Skrifterne. Kirken ville ikke have eksisteret uden en profet. Der kunne ikke være blevet nogen gengivelse (af Evangeliet) uden disse hellige mænd, som talte, eftersom den Helligånd drev dem dertil. Deres magt og forståelse rakte ud over vor begrænsede fatteevne. De så forbi det slør, der skiller den synlige fra den usynlige verden. Hvis Joseph Smith ikke havde haft den indsigt, den kraft og den oplysning, han modtog gennem sin profetiske kaldelse, ville Mormons Bog ikke være kommet frem.

Uden Mose og Elijah's syner ville der ikke være blevet nogen indsamling af Israel, og det tempelbyggeprogram, som er så karakteristisk for Kirken, ville ikke være blevet påbegyndt. Disse templers eksistens i De forenede Stater, i Canada, i Europa og på øerne i havet, er et alvorsfuldt vidnesbyrd om Sidste Dages Helliges oprigtighed, overbevisning og positive tro.

Jeg tror på profeterne, den nyere tids profeter såvel som de fordums profeter. Vi har lyttet til deres ord under denne konference. Lad os huske på dem og må vi rette os efter de hellige befalinger, der kommer fra Gud til dem, beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

DANMARKS MORMONKOR

På initiativ af missionspræsident Don L. Christensen, som havde fået ideen fra den Britiske Mission, hvor de har et lignende kor, blev der i januar 1967 ved distriktskonferencerne oprettet et »Danmarks Mormonkor«, som fra marts måned rigtig begyndte at arbejde.

For øjeblikket består koret af ca. 85 medlemmer, hvoraf ca. 60 i København, medens resten er fra forskellige andre grene i missionen. Korets præsident er broder Flemming Hall, dirigent er broder Jørgen Ljungstrøm, akkompagnatør søster Inger Rasmussen, assisterende akkompagnatør søster Dorrit Ljungstrøm Carlsen og sekretær søster Helga Kock.

Koret har i den forløbne tid arbejdet hårdt og har allerede nået store resultater, som vi bl. a. hørte ved efterårskonferencerne i København og Aarhus, hvor koret medvirkede. Det er hensigten, at det skal medvirke ved alle distriktskonferencer i den kommende tid.

Koret har store planer; de håber bl. a. at kunne rejse på en tourné til Amerika om 2 år.

Det er temmelig strenge betingelser, der skal opfyldes for at man kan blive medlem af »Danmarks Mormonkor«, og det er derfor et stort privilegium at kunne få lov til at synge i det, og det medfører store forpligtelser.

Det er korets vigtigste formål at bringe Evangeliet ud til andre mennesker gennem sang, »thi min sjæl fryder sig i hjertets sang, ja, de retfærdiges sang er som en bøn til mig, og den skal besvares med velsignelser på deres hoveder.« (L. & P. 25:12).

M. K.

Taksigelsesfest i Randers

Torsdag den 23. november var det amerikansk »Thanksgiving Day«, og i den anledning afholdt Randers Gren en vellykket taksigelsesfest.

Missionærerne tilberedte en herlig middag efter de bedste amerikanske traditioner, og de fik mange rosende ord for deres kogekunst. Der serveredes kalkun, fyldt med amerikansk »dressing«, kartoffelmos, brun sovs, blandede grøntsager, tyttebær-appelsin-syltetøj og som dessert forskellige pie'er: æblepie, bananacreampie og ægte pumpkinpie, lavet af dansk græskar!

Ældste Randell Christensen holdt en kort tale om oprindelsen til traditionen med taksigelsesfesten, og grenspræsident Orla Rode Nielsen gav derefter en oversigt over grenens budget og holdt en lille formaningstale om forskellige punkter, hvor vi alle behøver omvendelse og forbedring.

Da det jo var torsdag – familieaften – samledes alle som én stor familie om et familieprogram under ledelse af søster

Kirstine Nøhr. En lektie, der passede til anledningen, blev givet med oplæsning af forskellige skriftsteder i relation til programmet. Underholdningen bestod af et tankelæser-eksperiment og en ordleg.

Aftenen indledtes med bøn ved grenspræsident Orla Rode Nielsen og sluttede med bøn ved broder Kay Nøhr.

En aften med godt samvær og godt udbytte!

Ældste Harold B. Lee på lynvisit i København

Ældste Harold B. Lee på lynvisit i København

Ældste Harold B. Lee på lynvisit i København

Ældste **Harold B. Lee,** seniormedlem af De Tolvs Råd, ankom sammen med sin hustru til København på gennemrejse den 23. november.

På grund af den meget knappe tid kunne der ikke arrangeres noget møde for Kirkens medlemmer, men ældste Lee fik lejlighed til at bese den gamle kirkebygning på Priorvej og den nye, knapt færdige, bygning på Maglegårds Allé i Søborg. Ældste Lee var meget imponeret af den nye bygning og udtrykte sin glæde over de gode forhold, som søskende nu vil kunne mødes under.

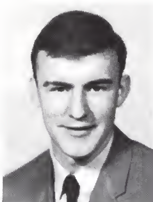
Ældste Lee fik også lejlighed til at se Kirkens Distributions Center i Vassingerød, hvor han og hans hustru blev ført rundt og viste megen interesse for den smukke nye fabriksbygning med det moderne udstyrede trykkeri med alt hvad dertil hører.

Tidligere missionspræsident Edward H. Sorensen og søster Minnie B. Sorensen var på besøg i Danmark samtidig og var med på turen rundt til de nye bygninger, både på Maglegårds Allé og i Vassingerød.

Billederne viser gæsterne i lufthavnen i Kastrup sammen med missionspræsident Don L. Christensen, søster Marva Christensen og hendes forældre, tidligere missionspræsident Edward H. Sorensen og søster Minnie B. Sorensen.

Missionærankomster:

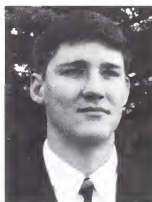
Følgende missionærer er ankommet til den danske mission:

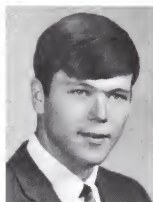
31. oktober:
Jerome Anderson fra Riverton, Utah, beskikket til at arbejde i Slagelse.

Neils T. Eskelsen fra Bellevue, Washington, beskikket til at arbejde på Amager.

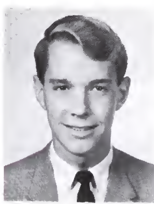
Douglas D. Horman fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Frederikssund.

Brent E. Schick fra Bountiful, Utah, beskikket til at arbejde i Silkeborg.

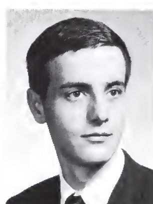
14. november:
Max Ross Mendenhall fra Raymond, Alberta, Canada, beskikket til at arbejde i Espergærde.

Davis R. Christensen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Århus.

Carolyn Andersen fra Ogden, Utah, beskikket til at arbejde i Horsens.

5. december:
Norman Robinson fra Magrath, Alberta, Canada, beskikket til at arbejde i Herning.

DISTRIBUTIONS CENTRET i KØBENHAVN holdt »åbent hus« lørdag den 4. november og havde sendt invitation hertil ikke blot til Kirkens medlemmer men også til forretningsforbindelser og naboer i Vassingerød industrikvarter. Normalt er virksomheden lukket om lørdagen, men denne dag var hele personalet i arbejde, for at de besøgende kunne danne sig et indtryk af, hvad der laves.

Den store, smukke, helt nye bygning med lyse og venlige lokaler, tip-top moderne instrumenter og maskiner – og bemandet udelukkende med medlemmer af Kirken – 12 i tal – gjorde et stærkt indtryk på dem, der for første gang besøgte virksomheden.

Kort fortalt betjener Distributions Centret 4 missioner, 14 distrikter, 80 grene, 7.489 familier og 13.564 medlemmer. Her fremstilles, opbevares og fordeles Kirkens litteratur og lektiemateriale, og herfra forsynes grene, distrikter og missioner med materialer af enhver art. Herfra styres også oversættelsesarbejdet i de fire sprogområder, der hver for sig ledes af en sprog-koordinator, for Danmarks vedkommende af str. Evy Simonsen.

Distributions Centret er direkte underlagt Det præsiderende Biskopråd ved dets europæiske repræsentant, præsident John E. Carr, der residerer i Frankfurt. Ansvarshavende leder af Centret er Jørgen W. Schmidt.

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

16. december:

Marshall Poulsen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Vejle.

George Vernon Peterson, Jr. fra Richfield, Utah, efter sidst at have arbejdet på Amager.

Paul Lyman Reese fra Springville, Utah, efter sidst at have arbeijdet i Herning.

Earl Melvin Ohlson fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

Richard Earl Danley, Jr. fra Phoenix, Arizona, efter sidst at have arbejdet i Hjørring.

Steven Leslie Harris fra Tremonton, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

Wayne Ross Magleby fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Rødovre.

23. december:

Mark Theodore Wendelboe fra Las Vegas, Nevada, efter sidst at have arbejdet som missionssekretær.

Bryllup i Esbjerg:

Lørdag den 28. oktober viedes på Esbjerg Rådhus broder **Karl Ove Nielsen** og søster **Inge Karin Reinhardt,** og derefter fik det unge par Kirkens velsignelse ved distriktspræsident Verner Buur. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

TAK!

Vi vil gerne sige en hjertelig tak til de tre trofaste søstre i Hjælpeforeningens Hovedbestyrelse, som har ydet så mange års tjenestegerning for søstrene i Den danske Mission. Søster **Inger Rasmussen,** søster **Edith Christensen** og søster **Vibekke Vest Nielsen** har arbejdet mange, mange timer og kærligt givet deres tid for at styrke Hjælpeforeningen i Den danske Mission. Missionen udtrykker sin dybtfølte tak til disse søstre for deres mange års arbejde.

Samtidig vil vi gerne byde vor nye Hovedbestyrelse for Hjælpeforeningen velkommen, søster **Jytte Lindén,** søster **Tove Colvig** og søster **Inger Hentzen,** som nu vil arbejde med søstrene i

Hjælpeforeningen, og vi ønsker at de skal vide, at alle søstrene i Den danske Mission er villige til at hjælpe dem på enhver måde med at fremme Herrens værk i denne del af Hans vingård.

Søster **Marva Christensen.**

DÅB:

Centrum Sjælland Gren: 30. september:

Ella Egebjerg, døbt af ældste Joseph Roberts, håndspålæggelse ved broder Bent Colvig Jensen.

Fredericia: 30. september:

Else Anna Andersen, døbt af broder Knud P. Blønd, håndspålæggelse ved broder Knud B. Andersen.

Randers: 21. oktober:

Gert Egon Larsen, døbt af ældste Kent Sorensen, håndspålæggelse ved ældste Thomas Harlow.

Amager: 4. november:

Ove Junne Jensen, døbt af ældste Lee Packer, håndspålæggelse ved broder Flemming Eliasen.

Elise Ruth Anborg, døbt af ældste George Petersen, håndspålæggelse ved ældste Mark Wendelboe.

Susanne Anborg, døbt af ældste Mark Wendelboe, håndpålæggelse ved samme.

DØDSFALD:

Aarhus:

Den 17 oktober døde broder **Arthur V. Haun,** knap 72 år gammel, og blev begravet fra Kirken i Langenæs Allé d. 21. oktober. Æret være broder Hauns minde!

Søster Haun har bedt os bringe følgende:

Min inderligste tak for al kærlig deltagelse ved min kære mands død og begravelse og for den venlighed der blev vist ham under hans sygdom.

Marie Haun.

Århus:

Den 4. november 1967 døde søster **Ane Katrine Jensen,** 74 år gammel. Æret være søster Jensens minde!

Horsens:

Den 21. oktober døde søster **Ane Sophie Pedersen,** 79 år gammel. Æret være søster Pedersens minde!

VELSIGNELSER:

København Gren: 5. november:

Sven-Erik og Gerd Thomsens datter, **Lisl Barkou Thomsen,** velsignet af sin fader.

Amager Gren: 5. november:

Flemming Vilhelm Eliasens og Lis Hoffmann Larsen Eliasens søn, **David Flemming Eliasen,** velsignet af sin fader.

Jørn Hansens og Elise Ruth Anborgs søn, **René Anborg,** velsignet af ældste Lee Kent Mortensen.

ORDINATIONER:

Esbjerg: 1. oktober:

Knud Erik Øgård ordineret til diakon af broder Verner Buur.

København Gren: 22. oktober:

Ken Jensen ordineret til diakon af broder Torkil Dresso.

Ole Petersen ordineret til diakon af broder Jens Kristoffersen.

Odense: 22. oktober:

Eigil V. D. Hansen ordineret til præst af broder Preben Albert Olesen.

Carsten John Larsen ordineret til lærer af Jørgen J. Larsen.

29. oktober:

Palle Knudsen ordineret til diakon af broder Franz Orla Knudsen.

5. november:

Steffen Skov ordineret til præst af broder Erling S R Jensen.

Randers: 22. oktober

Gert Egon Larsen ordineret til diakon af missionspræsident Don L. Christensen.

Amager: 5. november:

Benny Peter Jensen ordineret til diakon af broder Poul Petersen.

12. november:

René Gerhard Olsen ordineret til lærer af broder Henri Gerhard Olsen.

FØDSELSDAGE:

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

Frederikshavn:

Carl Marinus Hansen, 70 år den 1. februar.

København Gren:

Christian Niels Nielsen, Luzernevej 387, 75 år den 3. februar.

Esbjerg:

Elna Gehring, 70 år den 3. februar.

Århus:

Niels Hansen, 80 år den 25. februar.

Kirken modtager Joseph Smith's papyrusruller.

„Nogle papyrusruller, der engang ejedes af Profeten Joseph Smith, og som er en del af samlingen, der antoges brændt ved den store brand i Chicago i 1871, er igen i Kirkens hænder.

The New York Metropolitan Museum of Art overrakte ved en højtidelighed i Den ægyptiske Samling i musæet rullerne til præsident N. Eldon Tanner fra Det første Præsidentskab.

I samlingen, der blev givet til Kirken, var en papyrusrulle, der blev identificeret som original manuskriptet, hvorfra Profeten har oversat det, der er kendt som Faksimile Nr. 1 i Abrahams Bog i Den kostelige Perle.“

Således står der skrevet i begyndelsen af en artikel i Church News d. 2. december 1967.

Opdagelsen af disse gamle manuskripter har rejst ny interesse for Den kostelige Perle og er blevet stærkt omtalt i amerikanske aviser.

Mere herom følger i kommende numre af Stjernen.